

VAJAT FRP

BOOK HOLIDAYS

pacov iz otave

BROJ 134

CENA 2 DINARA

**SVAKOG DRUGOG
ČETVRTKA**

**NAJLEPŠE
LJUBAVNE PRIČE**

**SVETSKI HIT
SVETSKI HIT**

ZLATNI

KUPIDON

Vilijam Mark:

**PACOV IZ
OTAVE**

Naslov originala:
WILLIAM MARK:
„RAT FROM OTTAWA”

Copyright 1971 by
MARTIN KELTER VERLAG

PACOV IZ OTAVE

Imao je krupnu glavu, kose oči, kratak širok nos i debele usne. Nisu ga ulepšavali ni isturena jaka brada, a ni nisko čelo, uokvireno kovrdžavom, smeđom kosom. Ten mu je delovao kao žućkast pergament i bio unakažen bezbrojnim sitnim ožiljcima od boginja. Da bi to koliko-toliko prikrrio, nosio je bujnu, zapuštenu bradu.

Na glavi je imao izbledeli šešir, žućkastu maramu oko vrata, izbledelo plavu košulju i iznošen smeđi prsluk. Pantalone su predstavljale jedini novi deo odeće. Na bedrima je imao širok opasač načičkan mecima, sa velikim revolverom nad desnom butinom.

Jahao je koščatog sivca sa crnom grivom i crnim repom.

Kose, sitne oči mu se gotovo nisu videle. Sive kao olovo, delovale su tvrdo i zlo.

Ime mu je bilo Sirli Kejston. Pre

trideset jedne godine rodio se na kraju grada Otave kao sin siromašnog obučara. Detinjstvo mu je bilo teško. Rđav karakter ga je utoliko lakše odveo stranputicom u bezakonje.

U Topeki je na sred ulice ustrelio jednog bankarskog službenika, kome je uzeo ciglo sedamnaest dolara. Nešto kasnije je u Impuriji, gradiću između Topeke i Vičite zapodeo kavgu sa Gejmon Medisonom. Ne sluteći da se zakačio sa najopasnijim revolverašem u celom kraju, Kejstvon ga je u dvoboju izbacio iz čizama.

Ovo „delo“ je od mladog otpadnika načinilo pravog ubojicu.

Lutao je od grada do grada, zapodevao kavage, uplitao se u tuđe raspre s jednim jedinim razlogom da ima motiv za potezanje revolvera. Krajnji cilj mu je bio da u Vičiti izazove nadaleko čuvenog, oz-

loglašenog revolveraša Lestera Konaldsona.

Imao je samo sedamnaest godina kada je jednog sumornog jutra na uglu ispred kockarnice naleteo na Konaldsona. Žestoko puškaranje, koje je posle toga usledilo, Lester Konaldson nije preživeo.

Ovaj „uspeh” je mladiću iz Otave do te mere udario u glavu da je uništio i poslednju iskru nade da će ikada postati ispravan čovek.

Kejston je bio nemilosrdni, bezobzirni revolveraš. Zbog sitnih sivih očiju i pacovskog lica, uskoro je dobio nadimak „pacov iz Otave”.

Spisak onih koje je poslao u smrt proširivao se neverovatnom brzinom.

Kejston kao da je živio u nekom divljem snu. Gde god bi se pojavio, sejao bi strah i užas. Ljudi su panično bežali pred njim.

Ako bi se našao negde za šankom tamo gde ga nisu poznavali, ili nisu poznali, posle nekoliko viskija počeo je da se šepuri i razmeće. Običavao je da govori:

— Šta je Bili Kid? On je ništarija, nula u odnosu na mene. U poređenju sa mnom, Sirlijem Kejstonom — pacovom iz Otave!

Nije se stideo svog nadimka! Naprotiv, ponosio se njime!

Bilo je vrelo julsko prepodne kada je ujahao u mali grad Arizone, Huk, na severnom delu države. Huk je imao najviše deset kuća, grupisanih oko uzane glavne ulice. Na ulazu u naselje stajao je visok drveni toranj, koji je uspešno odolevao zu-

bu vremena. Bila je to takozvana indijanska kula. Poticala je još iz dana kada je Huk bio naselje znatno veće nego danas.

Kejston nije imao nikakav poseban razlog da dođe u Huk. Odjahao je iz Kanzasa, jer je tamo za njim raspisana poternica, a isto tako u Oklahomi. Naravno, nije se uplašio. Prosto, smetalo mu je da stalno viđa svoje poternice ispred šerifskih kancelarija.

Prvo je krenuo u Nebrasku, ponovo prošao kroz zapadni Kanzas, pa se najзад vratio u Oklahomu.

Ni tu se nije skrasio. Prošao je kroz deo Teksasa da bi stigao u Novi Meksiko.

U Teksasu je boravio gotovo celu deceniju, jer su ljudi tamo bili popustljiviji nego bilo gde u Sjedinjenim Državama. Međutim, i u Teksasu je tle počelo da mu biva suviše toplo pod nogama. Krenuo je dalje prema zapadu. Uostalom, svi su kretali dalje na zapad, tražeći novi svet, nova prebivališta.

Sirli Kejston, jasno, nije imao nameru da stvara novi svet. Hteo je prosto da jaši dalje u nove pobede, kako ih je nazivao. Želeo je da proslavi svoj revolver i svoje ime. Nije ga se ticalo što je ozloglašen zločinac.

Tako je, dakle, stigao u Arizonu, u gradić Huk.

Jara je lebdela u vazduhu, trepereći iznad peska.

Jahač zaustavi konja ispred prizemne krčme, kliznu iz sedla, prebaci uzde preko prečke i, raskora-

živši se, stade na sunce. Pogled mu je klizio po fasadama kuća, zaklonjenih nastrešenim tremovima.

Žega je daista bila nesnosna.

Kejston skide šešir i stupi na trem. Daske su škripale pod njim. Ulazeći, gurnuo je oba krila pomičnih vrata, kao što je uvek i činio da bi pri samom ulasku stvorio odgovarajući utisak. Krila su se za njim uz škripu zatvorila.

Visok, krupan i preteći, stajao je zločinac iz Otave na samim vratima. Sve u krčmi mogli su da ga vide.

Iako u polumraku lokala, gotovo ništa nije mogao da razazna, Kejston lagano okrenu glavu i pogleda po lokalima kako bi saterao strah u kosti prisutnim gostima.

Posle nekoliko trenutaka krenuo je ukočenim koracima jahača prema šanku.

Krčmar je bio čovek pedesetih godina, pogrbljen pod teretom rada i gihta, buljavih očiju, i upalog lica. Mršavu glavu pokrivalo mu je nekoliko vlasi. Pošto je bio ćelav, smatrao je da će mu široki, negovani brkovi ulepšati izgled.

Tim Fleger je bio uporan momak, koji je znao i za bolje dane.

Zbog neke mračne priče napustio je grad na istočnoj obali Amerike, smestio se ovde u ovo malo naselje koje je, umesto da se širi, bivalo sve manje.

U tom trenutku krčmar nije ni slutio da će se njegov život, od koga je još dosta očekivao, okončati još istog sata. Čovek, koji je trebalo

da mu oduzme život, upravo je prilazio šanku.

Sirli. Kejston!

Fleger po običaju žmirmu okom da bi pridošlicu bolje osmotrio. Ovakvo odmeravanje, gostima baš nije bilo po volji, ali krčmar nije na to obraćao pažnju. Posmatranje na ovaj način pomagalo mu je da donese zaključak koliko dolara može gostu izvući iz džepa. Vidao je i dosada ljude u pohabanim odelima koji su, uprkos tome, ostavili kod njega trideset, četrdeset, pa i više dolara.

Čovek iz Otave se nasloni na šank, bučno spusti ruke na njega i naredi hrapavim glasom:

— Dupli!

Ako je Fleger bilo šta na svetu mrzeo, onda je to lupanje pesnicama o šank i narudžbine izgovarane u naredbodavnom tonu.

Ipak, oćutao je. Privukao je bocu, uzeo čašu, napunio je ne baš do vrha, pa stavio pred stranca.

Ovaj prihvati čašu, prinese je ustima, razvuče lice, a onda munjevitom sasu tečnost krčmaru u lice.

Smeđa tekućina počeo krčmaru da se sliva niz lice. Žmirkao je i treptao, ali nije učinio nikakav pokret da uzme peškir koji je visio odmah uz šank. Znao je da bi takav pokret mogao da bude opasan.

Fleger je u toku godine u ovom kraju stekao sva iskustva, sva koja su se mogla steći.

— Šteta, mister — rekao je, savladajući gnev. — Ako vam viski

nije prijaao, mogli ste ga ostaviti meni da ga popijem.

Jedan od gostiju za stolom prsnu u grohotan smeh.

— Dobro je Time! Ta ti valja! Častim te viskijem!

Krčmar uopšte nije želeo da pije. Hteo je samo da ovom šalom na neki način odobrovolji stranca, koji mu se činio prilično opasnim.

Nije mu, međutim, uspelo.

Kejston, oslonjen levim laktom na šank, udari pesnicom o lim kao čekić, tako da su čaše poskakivale.

— Tražio sam viski, i to dupli krčmaru! Ako ga ni sada ne dobijem, ozbiljno ću se naljutiti.

Krčmar se okrete, skide drugu bocu s police, otvori je i poturi strancu pod nos.

Kejston omirisao piće i klimnu glavom:

— Miriše podnošljivo — zaključio je.

Krčmar mu natoči čašu.

Revolveraš otpi gutljaj pa ponovo razvuče lice.

— Prokletstvo, kakav je ovo zmijski otrov? Čini mi se da vi ovo đubre sami pravite!

— Ne, mister. Kada bih znao da pravim takav viski, odavno već ne bih živio u ovom bednom mestu.

Ponovo jedan od gostiju za stolom pršte u smeh. Nije ga se ticalo što možda time dovodi krčmara u nepriliku. Pošto je dobro potegao, situacija mu se čak činila boljom nego što je u stvari bila.

Kejston je ostao da stoji, delimično oslonjen na šank, položivši sada i drugi lakat na njega i zagrne:

— Ja po običaju ne tražim viski tri puta, krčmaru. No, danas sam izuzetno dobre volje. Ako sad za pet sekundi ne dobijem pristojno piće, biće gužve!

— Tim, daj mu pristojnu kapljicu — vikao je gost koji je trenutak ranije častio. — Konačno ima čovek pravo da za svoj novac traži nešto dobro.

Smeh se ponovo zaori.

Krčmar se okrenuo i skinuo s police kratku trbušastu bocu koju nije otvorio, nego je prvo pokazao strancu.

— Originalni skoč, mister.

Kejston je otvorio bocu i sipao piće u čašu.

Bio je to doista najbolji viski koji se mogao ovde dobiti. Boca je stajala celih sedam dolara. Uprkos tome, zločinac razvuče lice i odloži čašu:

— Reći ću ti nešto, krčmaru! Ovo đubre ti praviš sam. Samo si sa drugih flaša skinuo etiketu. Ovde si je prilepio da zaradiš nepošteno veliki novac!

Krčmar je u prvo vreme verovao da ima posla sa samovoljnim, upornim i sitničavim čovekom. Sada mu je pak bilo jasno kao dan da ovaj tip jedino traži kavgu!

— Žao mi je, mister, što vam skoč ne prija. No, on je doista originalan. Ne mogu ništa više da vam kažem, obzirom da je to najbolje piće koje imam u lokalu.

Bio je to munjevit pokret. Kejston je levom rukom dokopao bocu i ba-

cio. Letela je duž celog šanka a onda tresnula u prozor razbivši ga u hiljadu komada.

U krčmi je nastala grobna tišina.

Umukao je ne samo smeh, nego i svaki žagor.

Tako nešto se u Huku odavno nije dogodilo. Grad je postao umoran i dremljiv iz prostog razloga što se baš ništa nije događalo.

No, ovo što se sada dogodilo niko, jasno, nije priželjkivao!

Krčmar je stajao nepomičan, podbočivši se na ruke kako ne bi izazvao sumnju da hoće da se maši za oružje.

Bilo je jasno: stranac je tražio kavgu da bi i ovde stvorio atmosferu straha na koju je navikao.

Možda i nije došao u krčmu s namerom da ubije krčmara, ali je u svakom slučaju bio spreman da učini sve kako bi stvorio napregnutu situaciju u kojoj se jedino dobro osećao.

Još uvek je stajao oslonjen na šank levim delom tela i laktom. Pogled mu je bio prikovan za veliko ogledalo iznad šanka, koje je visilo pričvršćeno između polica sa bocama. Tako je mogao da vidi ulaz i desni ugao lokala u kome je smešten najveći broj stolova. Sve mu je bilo na vidiku, pa i krčmar.

— Imam predosećanja da tražite kavgu, krčmaru — procedio je.

— Ne, mister, ja doista ne tražim kavgu — odmahivao je krčmar glavom.

— Ti tražiš kavgu!

Na čelu krčmara pojaviše se krup-

ne graške znoja. Nije smeo da makne, to mu je bilo jasno. A trebalo je preći samo tri koraka do vrata koja vode u hodnik. Kada bi stigao do ugla, bio bi u sigurnosti, jer je na zidu za vratima visila njegova sačmarica!

Upotrebi je pušku jedan jedini put od kako je živio u Huku. I to odavno, pre sedam godina, kada je Džeferson Bokslji došao u grad sa svojim momcima. Lupeži su uleteli u njegov lokal, a on je šmugnuo u hodnik i skinuo pušku sa zida. Srećom nije trebalo pucati.

Danas, međutim, nije se usudio da se pomeri s mesta. Ne zbog toga što je bio sedam godina stariji, pa je sumnjao da će uspeti brzo da šmugne u hodnik, nego zbog toga što je osećao da je ovaj čovek opasniji od Bokslija a i od bilo kog drugog koji je ikada stupio u njegov lokal.

Biti i ostati miran bilo je jedino što je trebalo činiti. Još nikada nije niko napao čoveka koji stoji potpuno mirno, nepomično. Ni napao, ni pucao na njega.

Fleger je u ovom trenutku došao do gorkog saznanja, od koga nije u životu imao koristi. Postojali su i ljudi koje ni miran, nepomičan čovek ne može odvratiti od njihovih namera, ako traže kavgu.

Kejston se izmače korak u stranu kako bi bolje mogao da motri na prisutne, naročito one koje sede najbliže šanku.

— Želim da ovde ne dođe niko u zabludu, krčmaru. Moje ime je Kej-

ston, Sirli Kejston. Ukoliko ga možda ovde još niste čuli, ja ću vam reći nešto što će vam pomoći da se setite ko sam. Ja sam, naime, iz Otave.

Ne, to krčmaru nije ništa govorilo. Pa ipak je potvrdno klimnuo glavom.

— Da, mister.

U Flegerovom salunu stvari se nisu odvijale onako kako su svi, izuzev stranca, priželjkivali. Tome je bio kriv Holmen, čija se prodavnica alata nalazila na suprotnoj strani ulice, nešto koso. Holmen je bio čovek od oko trideset i pet godina, visok mršavko. Upravo je ugovorio neki manji posao sa jednim rančermom, pa je učinio ono što uvek u sličnim prilikama čini: odlučio je da samog sebe časti čašicom viskija. Zatvorio je trgovinu, prešao ulicu i uputio se prema Flegerovom lokalu.

U trenutku kada je otvorio vrata, Fleger je baš izustio:

— Da, mister!

Hitrim, pacovskim pogledom registrovao je dolazak novog gosta.

Holmen je ostao da stoji na vratima. To se nipošto nije dopalo revolverašu.

— Zašto tamo stojite, čoveče? — promrsio je Kejston. Pridite šanku ako želite!

Ovakvo obraćanje se opet nije dopalo Holmenu, koji nije bio tako dobar poznavalac ljudi kao krčmar.

— Što vam smeta gde ja stojim, mister? — uzvratio je i prsnuo u smeh tako da mu je Adamova jabučica poskakivala.

— Učini ono što je rekao! — pokušavao je po poslednji put Fleger da odobrovolji opasnog gosta.

Učinio je upravo ono što je Kejston mrzeo.

— Drži se po strani i gledaj svoja posla — obrecnuo se revolveraš.

Fleger je ućutao. Holmen takođe.

Bila je to situacija koja Kejstonu nije odgovarala. Ljude koji ćete teško je savladati, pobediti. Da, zločinac je to nazivao — pobediti.

— Hajde, dugonjo, sklanjaj se s vrata!

Holmen lagano priđe jednom od stolova.

Kejston pođe od šanka i stade ispred njega na tri koraka raskoračen i podbočen. Desnicu je držao iznad drške revolvera. Trgovac alatom oseti da mu se grlo suši. Počeo je da muca:

— Ne razumem... Šta se ovde zbiva?

— Šta ima da se zbiva? — zagrmе revolveraš.

Holmen podiže obe ruke bespomoćno.

— Čujte, mister, ja sam ovamo došao samo da popijem čašicu.

— Zaveži! — breću se Kejston.

Tada se krčmar osmelio, skočio unazad i stigao do vrata koja su se pod teretom njegovog tela otvorila. Hteo je da skine pušku sa zida. No u tom trenutku ga pogodiše dva metka ispaljena jedan za drugim. Kuršumi su ga pogodili u grudi i odmah oborili na pod hodnika.

U krčmi je vladala ledena tišina. Nad šankom je lebdeo oblak barut-

nog dima, koji se lagano povlačio prema odtvorenim vratima hodnika, kao da žuri za ispaljenim mecima.

Ljudi su staklasta pogleda posmatrali revolveraša u čijoj ruci se još pušio revolver.

U trenutku parališućeg straha nikom nije padalo na pamet da Flegger neće biti jedina žrtva ovog zločinca. Najmanje je na to pomišljao onaj čovek koji neće više od jednog minuta nadživeti Fleggera.

Krčmar je u svom životu imao samo jednog prijatelja, čoveka koji je pre nekoliko trenutaka ušao u lokal, trgovca alatom Valtera Holmena.

Pola minuta je Holmen bio ukočen od užasa, a onda mu munjevitom brzinom desnica kliznu prema revolveru. Cev je uspeo samo da izvuče iz futrole, iako ga Kejston nije ispuštao iz vida.

No, prvi metak ispalio je revolveraš. Zrno pogodi trgovca u levo bedro i odbaci unazad.

Tada zagrme Holmenov revolver i metak otkide ubici gornju polovinu levog uha. Gotovo lud od gneva, Kejston povuče obarač.

Pogođen sa četiri metka, Holmen posrnu unazad, pade na koleno i još jednom povuče obarač. Nije promašio ni ovog puta, iako do tada nikada nije pucao. Pogodio je revolveraša iz Otave u bedro, a onda se mrtav srušio na pod.

Sve što se u Huku dogodilo, sav užas, zbilo se u jednom jedinom minutu.

Gosti, koji su sve ovo posmatrali,

sedeli su kao okamenjeni na svojim mestima. Među njima nije bilo nikog ko bi se usudio da nešto preduzme.

Bilo je užasno, nestvarljivo... Bez ikakvog razloga i povoda ubijena su dva čoveka: Tim Flegger i Valter Holmen. Proteći će prilično vremena pre nego što ljudi budu sve ovo shvatili.

Još se nešto neuobičajeno odigralo: revolveraš iz Otave je bio ranjen u dvoboju. Pogodio ga je čovek koji je prvi put u životu upotrebio kolt.

Trgovac alatkama Holmen je, naravno, kao i svako drugi u ovom kraju, nosio oružje bez ozbiljne namere da ga bilo kada upotrebi. U svom poslednjem minutu je ipak pucao i ranio jednog od najopasnijih revolveraša.

Zločincu je uho jako krvarilo, a na spoljnoj strani levog bedra nalazio se metak zariven u meso. Bol u uhu se mogao otrpeti, ali ne i čupanje u nozi.

Držeći još uvek revolver u ruci, Kejston je pošao prema stolovima zakrvavljenih očiju. Zaurkao je na uplašene ljude:

— Gde je lekar!

Ljudi su ćutali.

Krenuo je još tri koraka napred i stigao do prvog stola. Prislonio je nesrećnom čoveku cev na slabinu i naredio:

— Lekara! Lupežu, odmah dovedi lekara!

Kao bez daha čovek procedi:

— Mi u Huku nemamo lekara, mister.

— Pre dve nedelje ubica iz Otave je preko u jednom gradiću na jugu Novog Meksika video čoveka kako umire zbog toga što nije bilo nikog da mu izvadi metak iz mišice.

A eto njemu metak stoji u bedru! Znao je tačno da je leva strana tela bila osetljivija od desne. Pogodak može da ima opasne, čak i smrtonosne posledice, iako je rana prilično udaljena od srca.

Čoveka iz Otave, koji nikada nije osetio usijano olovo na sebi, zahvatio je najednom paničan strah od smrti. Hramajući se obišao sto i uperio cev revolvera jednom starom čoveku u glavu.

— Hajde, staro đubre, ti ćeš mi izvući zrno!

Starčeve ruke su drhtale, a ispod bujne sede kose, koja mu je padala gotovo do obrva, izbiše krupne graške znoja, ulazeći mu u oči.

— Ja to ne umem, mister — jeknuo je.

— Onda je krajnje vreme da naučiš.

Starac proguta pljuvačku:

— U redu, mister, pokušaću.

Keiston desnom rukom odgurnu čaše i flaše, karte i pepeljare sa stola, a onda sede na ivicu, podigavši levu nogu na stolicu.

— Hajde, stanite ovde ispred mene — naredio je ostalima — kako mi niko ne bi bio iza leđa.

Starac pohita da iseče nogavicu

pored rane. Dok su mu ruke drhtale, sedokosi se dade na posao.

Da se Kejston iole razumevao u medicinu, video bi da je rana, koja se sada pojavila laka, i da mu ne pretila nikakva opasnost po život ako mu se metak brzo izvadi.

Stari se okrete i uputi ka šanku. Na mestu ga ukopa škljocanje revolvera.

— Gde si se uputio?

— Treba da uzmem viski.

— Viski? Jesi li poludeo? Možeš se kasnije napijati čoveče! Prvo mi izvadi metak!

Stari se okrete. Glas mu je treperio dok je objašnjavao:

— Nije mi namera da pijem viski, mister. Potreban mi je da očistim ranu.

— Onda idi!

Šezdesetjednogodišnji pekar Filip Džordan zađe iza šanka i spotače se. Sagleo se o krčmarevo mrtvo telo, odnosno o njegove čizme.

Kada je Kejston primetio da je stari iznenada nestao krenuo je napred sa uperenim revolverom. Međutim ranjena noga nije izdržala, pa je klonuo na koleno.

— Prokleti starče! Izlazi odmah napolje, inače ću te napuniti olovom.

Da su ljudi prisutni u krčmi bili sposobni da razložno misle, znali bi da revolveraš više ne može da puca! Ubio je krčmara sa dva metka, a četiri sasuo u nesrećnog Holmena. Znači, revolveraševo oružje je u ovom trenutku bilo prazno!

Iza šanka se pojavi stari pekar iznoseći flašu, peškir i pivsku čašu punu vode. Sve je položio na sto ispred Kejstona.

— Hajde, počinji, stari! — naredi zločinac.

Nesrećniku bi predstojali najteži trenuci u životu da ga drugi gost nije iznenada gurnuo u stranu i objasnio:

— Hajde, ja ću to obaviti!

Kejston opet podiže revolver.

— Ko si ti?

— Ja to umem bolje — rekao je čovek srednjeg rasta, dežmekast, sa snažnim crvenim šakama. — Ja sam mesar po zanimanju. U ovo se sigurno bolje razumem od pekara.

— Tako, ti si znači, kasapin! Pa, to može da ispadne dobro! Upozoravam te ako napraviš i jedan pokret koji bi mogao da mi se učini sumnjiv, ustreliću te!

Mesar baci pogled na nepokretno Holmenovo telo, koje je ležalo nedaleko od pomoćnih vrata, pa reče:

— Da, u to sam uveren.

Kejston smesta otkači kolt, steže usta i promrsi kroz zube:

— Još jednu reč i...

Posle toga, mesar se odmah dađe na posao.

Bila je to prilično bolna intervencija, ali je Kejston trpeo bez rop-tanja, jer je i morao da trpi, a i bio je dovoljno žilav i otporan, u stanju da otrpi i tri puta žešći bol.

Kada je metak bio izvađen, zločinac se najednom osećao ponovo jakim.

— Hajde, požuri! Misliš da ću dozvoliti da me kasapiš!

Na to mesar, na užasavanje svih prisutnih, prošikta:

— Zaslužili ste to!

Kejston zamahnu i raspali mesara drškom revolvera po glavi.

Ovaj se zanese unazad i klecnu na oba kolena. Uhvatio se grčevito obeima rukama za stolicu, otresao glavu i ponovo ustao. Dograbilo je stolicu i podigao je u nameri da njome udari revolveraša.

Na to se stari pekar ustremi na njega i odgura prema šanku.

— Urazumi se, Džek, molim te!

Međutim, mesar je bio van sebe. Ošamućen od bola i gneva vikao je:

— Udariću ga, tog psa!

Kejston, kome rana još nije bila previjena, uperi revolver i povuče obarač, jednom, dva puta, tri puta!

Klik! Klik! Klik!

Besno pogleda kolt, a onda hitro izvuče metke iz opasača da bi napunio magacin revolvera.

U tom trenutku ostali su mogli nešto da preduzmu, da napadnu. Međutim, niko to nije učinio.

Kada je pekaru konačno uspelo da umiri razjarenog mesara, zločinac iz Otave je imao u ruci napunjen kolt.

— Hajde, dolazi smesta ovamo! — naredio je mesaru koji je još uvek drhtao od besa.

Ovaj steže pesnice.

— Ako se još jednom usudite da me dotaknete, udaviću vas golim rukama!

— Čuti, ili ću te ustreliti.

— Rekao sam već da sam uveren da hoćete, kao što ste uostalom ustrelili Flegera i Holmena. Ustrelili ste ih kao šugave pse!

— Čuti i nastavi posao!

Upereni revolver bio je još uvek najefikasnije sredstvo za slamanje svakog otpora. Hteo ne hteo, mesar je morao da priđe i nastavi posao. Činio je najbolje što je umeo.

Rana je očišćena viskijem, što je zločincu ponovo izazvalo jak bol, no nije ni pisnuo. Posle toga je mesto zavoja stavljen peškir.

Revolveraš ustade, pa kada je utvrdio da može da se kreće bez velikih muka, bio je opet onaj stari. Glasno se obratio svima:

— Slučaj je jasan. Onaj krčmar sa žabljim očima hteo je da me ustreli. Kladim se da je u hodniku imao revolver koji mu je bio pri ruci.

Obišao je šank a onda podigao visoko sačmaricu koju je skinuo sa zida.

— Šta je ovo? — vikao je, likujući. — Zar vam nisam kazao da je momak nameravao da me ustreli? Dakle, što se mene tiče, bila je nužna odbrana. — Ponovo je obišao šank i bacio pušku ne udostojivši drugog mrtvaca na ulazu ni jednim jedinim pogledom. Samo je palcem preko ramena pokazao prema ulazu. — I drugi slučaj je jasan. Čovek se mašio za revolver i ja sam morao da se branim. Ima li neko drugo mišljenje?

Ne, drugog mišljenja nije bilo. Ko bi se i usudio da protivreči ovom surovom, bezočnom čoveku?

U tom trenutku se na vratima ukaza senka. Krila se razmakoše i čovek četrdesetih godina se pojavi na ulazu. Preskočio je telo na pragu. Levo na grudima pridošlice svetlućala se šestokraka zvezda.

U lokalu se niko ne pomeri. Šerif pođe dva koraka napred, pa onda zastade. Pogled mu je bio prikovao za stranca.

— Ko ste vi?

Revolveraševo lice obli lako bleđilo. Svako ko ga duže poznavao znao je da je to znak da je gnevan. Bledilo je primetio i šerif Gordon, ali na to nije obraćao pažnju.

Kejston je stajao raskoračen, palčeva zadenutih u opasač. Bradu je isturio. Celokupan njegov stav bio je izazov. Nad levim bedrom visili su mu krajevi pantalona, tako da se video zavoj umrljan krvlju.

Šerif ga je kratko odmerio, a onda ponovio pitanje:

— Ko ste vi?

Revolveraš je i sada stajao tako da iza leđa nema nikog. Bilo je to karakteristično za njega.

— Moje je ime Kejston. Sirli Kejston — odgovorio je grubo.

— Jeste li vi ustrelili ovog čoveka?

— Da, jesam. I tog, a i krčmara. Obojica su imala nameru mene da ubiju.

Rekao je to mirno i sigurno.

Na čelu čuvara zakona pojavi se duboka bora.

— Krčmara?

Hitrim koracima obišao je šank i na otvorenim vratima prema hod-

niku video čizme, a onda i telo mrtvog krčmara.

— To je Fleger!

— Meni je potpuno svejedno kako se on zove — primeti zločinac iz Otave. — To je lupež koji se namerio da me ubije. Stigla ga je zaslužena kazna.

Šerif je ispružio ruke i podupro se njima o šank. Beskrajno lagano je okrenuo glavu i pogledao ubicu.

— Dakle, zovete se Kejston?

— Da, Sirli Kejston.

Čuvar zakona skloni ruke sa šanka. Razmišljao je gde je čuo to ime. Ime ovog stranca. Nije mogao da se seti gde ga je čuo, ali isto tako nije mogao da odagna uverenje da se negde već sreo s tim imenom.

Dejv Gordon pođe prema strancu, zastade na dva jarde ispred njega i ispitivački ga odmeri.

— Zbog čega je Fleger hteo da vas ustreli?

— Tražio sam viski. Dao mi je neko đubre. Upozorio sam ga da želim pristojan viski. Pošto se bunio, sipao sam mu piće u lice. Na to je on skočio prema hodniku i hteo da dokopa pušku. Njegova je nesreća što sam ja bio brži.

Šerif pogleda ubijenog na ulazu i upita:

— A on?

— On je očigledno imao nešto protiv što sam njegovog prijatelja poslao na onaj svet.

— Sasvim razumljivo.

Kejston zareža:

— Mislite? U redu, što se mene tiče, moj odgovor je čuo.

Takvu svirepost i bezočnost šerif još nije sreo. Podbočio se i rekao veoma žustro:

— Vaš način posmatranja stvari je stvarno vrlo čudan, Kejston.

— Moja stvar! — uzvratil zločinac.

— Sve zavisi, Kejston. Nego, sve mi se čini da sam vaše ime već čuo.

— Nije isključeno.

— U redu — zaključil šerif, okrećući se prema ostalim gostima u lokalu.

— Ima li neko šta da kaže o ovom slučaju?

Niko se nije javio.

Revolveras Sirli Kejston je ovde pre kratkog vremena ustrelilo dva čoveka. Ali, da su to bila ubistva bilo bi teško dokazati.

Šerif Gordon se okrete, munu pekara i reče mu:

— Hajde!

Nije računao sa čudnim reagovanjem sločince iz Otave.

— Kuda ste naumili?

Čuvar zakona zastade i upita preko ramena:

— Šta sad to znači?

— Pitao sam kuda ste se uputili?

Šerif naglo okrete:

— Recite, Kejston, da niste vi možda ljudi?

Razbojnik priđe šerifu na pola koraka i isturi glavu napred tako da umalo nije glavom dotakao šerifov nos.

— Čujte dobro šta ću vam reći, zvezdonošće! Ne volim baš da me neko napada s leđa. Pošto su me u ovoj proketoj štenari već dvojica

napala, postajem obazriv. Da li onaj koji je protiv mene nosi zvezdu ili ne, uopšte me ne zanima. Nemoj to zaboraviti!

Dejv Gordon odmeri zločinca pogledom u kome se jasno moglo čitati: ti si ludak!

Kjestonu taj pogled nije promakao. Ispružio je levu ruku, uhvatio šerifa za revere i privukao ga prema sebi.

— Zvezdonošče, koliko da ne bude nesporazuma: ja nisam ni lud, niti dozvoljavam da me vređaju! Ako ti dakle padne na pamet da preduzmeš nešto što bi me povredilo na bilo kakav način, upoznać ćeš me!

Naglo je pustio šerifa i dodao:

— A sad hvataj maglu!

Šerif se zaneo dva koraka unazad, jer nije očekivao da će ga Kejston tako naglo pustiti. S mukom se zadržao da ne padne. Oči su mu se pretvorile u dva tanja proreza. Građe je bio kao i Kejston, samo nešto uži u ramenima.

— Sad me slušaj, Sirli Kejstone! — rekao je glasom u kome se jasno osećala neustrašivost. — Takvim pretećim ponašanjem na meni nećeš ostaviti utisak. Da li ti zvezda nešto znači ili ne, mene ne interesuje. Zanima me samo ono što se ovde dogodilo. Ovde su dva čoveka usmrćena! Moja je dužnost da saznam kako ste se vi našli u opasnosti, kako vam je život ugrožen. Ova dvojica su bili ispravni građani našeg grada. Tebe, međutim, poznajem samo nekoliko minuta. I za

to vreme se nisi pokazao baš u najboljem svetlu!

Kejston nije bio čovek koji se dao zbuniti. Učinio je dva hitra koraka napred, ispružio levu ruku i kažiprstom dodirnu grudi čuvara zakona.

Ovaj jedva primetno uzmače, crven od gneva.

— Šta to treba da znači, stranče? Ja nisam navikao da se sa mnom tako ophodi.

— Brzo ćeš iskusiti nešto drugo ako ti sa mnom ne budeš ljubazniji — brecnu se Kejston. — Objasnio sam šta se ovde odigralo. Ako misliš da možeš da mi se obraćaš na uvredljiv način, u zabludi si. Neću to dozvoliti, bez obzira što si zvezdonošac. U ovoj proklesoj jazbini su sa mnom rđavo postupali. Ne pada mi na pamet da to dalje podnosim.

Šerif Gordon je stajao tik ispred zločinca i gledao ga pravo u oči.

— Još ćemo razgovarati, Kejstone.

Hteo je da se okrene, ali ga otpadnik grubo vrati u raniji položaj.

— Ja s tobom nemam šta da razgovaram, zvezdonošče!

Šerif odgurnu Kejstonovu ruku sa sebe:

— Ne dodiruj me, Kejstone!

Ovaj zamahnu pesnicom i pogodi šerifa po sred lica.

Gordon odmah uzvрати udarac, pogodivši desnom pesnicom razbojnika u bradu. Čovek iz Otave je bio tako pogođen preciznim udarcem da je klonuo na kolena. Pribrao se munjevito i potegao revolver iz

opasača i metalnu cev uperi šerifu u grudi tačno na mestu gde se nalazi srce.

Dejv Gordon je stajao bleđa lica i s mukom hvatao vazduh. Sakupivši svu snagu, s dva zamaha pesnicama jedno za drugim, pogodi zločinca u glavu.

Sledeći udarac surovog Kejstona bio je posebno žestok. Teškim revolverskom cevi pogodio je čuvara zakona u slepoočnicu i bacio ga na prljavi pod.

U lokalu se niko ne pomaže.

Ubica se obazre na sve strane. Onda preskoči telo onesvešćenog šerifa, priđe vratima, zakorači preko leša trgovca alatka, pa se napolju ispred trema vinu u sedlo svog konja.

Odjahao je bez žurbe.

Na ulici nije bilo nikoga. Ljudi su se verovatno, pošto su čuli pucnjavu, sklonili u kuće.

Kada je grad ostao iza zločinca, obo je svog konja i u galopu grabio u pravcu jugozapada.

*
* *

Kada se šerif Gordon osvestio, pridigao se, odupirući se na laktove i pogledao oko sebe.

Pred njim su stajali ljudi zbunjena, lica i ćutke ga posmatrali.

Šerif ustade, priđe nesigurnim koracima šanku, zagradi šakama vodu iz suda u kome se peru čaše i pokvasi lice. Onda otrese vodu, uk-

loni pramen s čela i dohvati šešir sa zemlje.

— Ko jaši sa mnom? — upitao je muklo.

— Ja!

— Ja!

— Ja!

Nije bilo onog ko nije sada hteo da sarađuje i pomaže. Iznenada su opet svi bili hrabri.

— Pokazaćemo mi tom lupežu! — vikao je mesar.

— Sastanak za pet minuta pred mojom kućom — naloži šerif.

Istrčali su napolje, izveli konje iz štala, osedlali ih, stavili puške u frotrole i hitali u istom pravcu.

Jedna žena je videla da se stranac uputio prema jugozapadu.

Nekih osam milja iza Huka nalezila se granica pokrajine Kočiz. Tu se drum raćvao. Levi krak je vodio oštro prema jugu, do pedeset milja udaljenog grada Sent Džons, dok je desni krak vodio prema Navahu, gradu, udaljenom osam do devet milja od granice.

Šerif se nagao nad drum, ispitujući tragove. Kada je to obavio, zategao je uzde i poveo grupu gonilaca krakom koji je vodio u Navaho — prema granici.

*
* *

Navaho!

Tridesetak kuća posivelih drvenih sa nastrešenim tremovima, ambarima, koralima, štalama i šupama.

Glavna ulica je bila prava kao strela, vodeći od istoka na zapad, kroz ceo grad. Osim toga, bila je i izuzetno široka kao da su ljudi u vreme kada su se ovde naseljavali slutili koliko će u budućnosti biti prometna.

Još u ono vreme Navaho je uživao glas mračnog grada. A mračan je značio isto što i opasan. Taj glas je doista u punoj meri i što se Navaha tiče, bio osnovan.

Bilo je oko dva sata kada je jedan jahač stigao sa istoka i grabio glavnom ulicom.

Skrenuo je odmah iza druge kuće, prošao kroz otvorenu kapiju konjušnice, kliznuo iz sedla i šakama zahvatio vodu iz pojila za konje, osvežavajući oznojeno lice.

Bio je to Sirli Kejston, „Pacov iz Otave”. Nikada u svom životu nije na taj način bežao. Ovog puta umakao je bezglavo, ne iz straha od ljudi iz Huka, koji su ga pustili da umakne iz grada, nego izbezumljen od zadobijene rane. Konačno, bio je to prvi put da njega, koji je koltom sejavao smrt, zakači metak.

Međutim, vara se svako onaj ko misli da je ova rana na bilo koji način urazumila i opametila otpadnika — i da je on, zahvaljujući rani, shvatio da je ceo njegov dosadašnji život bio zabluda. Nije mu bilo jasno da je ludost živeti po uzoru na Bili Kida i da ga to vodi neminovnom kraju, kakav je do sada imao svaki zločinac i razbojnik, bez razlike.

Kejston se okrete i ugleda na štalskim vratima visokog crnca koji ga je uplašeno gledao.

— Šta si iskolačio te oči, crno momče? Bolje bi bilo da uzmeš ovog konja i smestiš u štalu.

Crnac je i dalje kolutao očima, ali je poslušno prišao konju, uhvatio za uzde i hteo da ga uvede u štalu.

Konj gnevno frknu.

— Hajde, lepi — govorio je Crnac ljubazno i pođe rukom da pomiluje konja po sapima. Međutim, sivač se odupre i počeo da se rita zadnjim kopitama. Pogodio je Crnca u levu mišicu.

— Glupače! — zaurla Kejston, pa Crnca šutnu nogom i sam povede konja preko dvorišta u štalu.

U susret mu je krenuo štalski sluga, odgurnuo ga i pogledao po dvorištu.

Strah i trepet za ljude gde god bi se pojavio, Kejston, naravno, nije navikao da se sa njim tako postupa. Shvatio je to kao uvredu štalskog slugu i tako ga žestoko gurnuo nazad u štalu, da se ovaj saplete o vile i pade.

Sluga se pridiže na laktove. Gledao je revolveraša više iznenađeno, nego uplašeno.

— Hej, šta to bi?

Ustao je, zakoračio napred i zamahnuo.

Revolveraš je očekivao napad, pa je vešto izbegao udarac. Odgovorio je levim krošeom. Sluga polete unazad, udari leđima o zid štale i najzad se sruči na zemlju. Nije se, međutim, onesvestio, samo je otresao glavu i nadlanicom obrisao čelo, pa četvoronoške krenuo napred. Pre-

šao je tako nekoliko koraka, a onda se neočekivano uspravio i nasrnuo na revolveraša isturene glave. Pogodio ga je tačno u stomak. Sada su obojica ležala na podu. Štalski sluga je bio jak kao medved. Ali, kao što je poznato, ni Kejston nije bio neiskusn u tuči. Odbacio je napadača udarcem noge. Ponovo su se obojica našli na zemlji i posle kratkog koškanja opet na nogama. Međutim, Kejston je bio nešto brži i držao revolver u ispruženoj ruci.

— Makneš li samo s mesta, momče, rđavo ćeš se provesti!

Zločinac iz Otave rekao je to sasvim tiho, ali sa neskrivenom i nedvosmislenom pretnjom u glasu.

Štalski sluga stajao je oborenih ruku i ugledao na ulaznim vratima štale Crnca.

— Džim, brzo donesi mi revolver!

Crnac odmahnu glavom.

— Ne, Džef, ja ne doneti revolver.

— Zbog čega?

— Ovaj čovek u zabluda. Ovaj čovek ne svatiti mene konj udariti, on misliti ja udariti konja.

— Ne trabunjaj; crni lupežu — brecnu se Kejston — inače ćeš dobiti metak!

Zbunjeni Crnac, koji je imao najbolju nameru, okrete se i mumlajući vrati u dvorište.

Sluga steže pesnice i podiže preteći desnu ruku.

— Gubi se sa svojim konjem, i to odmah!

— Zar ti ovde uopšte imaš prava

da bilo šta govoriš? — uzvрати mu razbojnik.

— Da, imam. Ja sam ovde peon. I ako ne želim da ni ti ni tvoj konj budete ovde u štali, onda ima da se gubite.

Kejston je još uvek držao revolver u ruci i krenuo napred.

— Reći ću ti nešto balegaru. Ja sam ovde doveo svog konja i za to ću platiti.

U tom trenutku u dvorištu odjeknuše brzi koraci. Odmah zatim na vratima se pojavi mršav čovečuljak sa naočarima. Rekao je hrapavim glasom:

— Džefri, šta se ovde zbiva? — Džefri, hoću da znam šta se ovde događa?

— Jeste li vi gazda? — upitao je Kejston.

— Da, naravno. Šta se desilo, mister?

— Hteo sam ovde da smestim svog konja, ali ovaj robusni peon očigledno ima nešto protiv. Verovatno zarađuje suviše. Međutim, meni se čini da u štali ima još dosta slobodnih mesta.

— Naravno da ima slobodnih mesta. U pravu ste takođe da ovaj momak suviše zarađuje, mister. Ova dva lenjicva krađu bogu dane i jednu moj hleb. Neka ih đavo nosi.

— Ovaj čovek se ovde ponašao kao da je on gazda, mister Broder-son — pokušavao je sluga da se brani.

— Odmah da si zavezao i uradio ono što ti kažem, inače ćeš biti pušten!

Sluga klimnu glavom, dokopa mrmrljajući uzde sivca i uvede ga u boks.

Ako je Kejston za trenutak pomišlio da mu je vlasnik konjušnice držao stranu zbog toga što mu je želja mušterije ležala na srcu, veoma se prevario. Ronald Broderson je bio pohlepan čovek i razgnevio se samo zbog toga što je bio uveren da sluga ne radi dovoljno.

Kejston najzad napusti dvorište konjušnice i to na sporedna vrata, a onda se dalje šunjaao kraj dvorišta, nedaleko od glavne ulice. U podnevnim satima u Navahu je bilo prilično tiho. Zbog toga se zločinac osmelio da pođe glavnom ulicom, držeći se senke tremoya na levoj strani.

Iznenada je čuo topot kopita kako se približava sa istoka. Brzo se povukao u vrata jedne kuće i video kako nailazi grupa jahača. Još pre nego što je bilo koga prepoznao znao je da jahači dolaze iz Huka. Naime, računao je s tim da će ga pratiti. Sada, kada se osetio pogođenim i donekle poraženim, jer ga je metak zakačio, svi kao da su se ustremili na njega. Počeo je da uzmiče hramajući duž zidova kuća, a onda otvorio vrata jednog dvorišta. Uvukao se, hodajući unazad i ostavio kapiju samo priljubljenu, tako da može da motri na glavnu ulicu. Jahači su se približili. Šestorica na prašnjavim konjima.

Odmah je prepoznao šerifa i mesara. Tu je bio i onaj starac, kome je naredio da mu izvadi metak iz bedra. Ostali su bili mlađi ljudi. Svi su preko sedla nosili puške.

Kako su samo delovali odlučno ti ljudi iz Huka!

Čelo zločinca iz Otave počelo je da se rosi krupnim graškama znoja.

Upravo je hteo da zatvori kapiju, kada je iza sebe čuo šum. Okrenuo se i ugledao trojicu čija je donja polovina lica bila pokrivena sivim maramama. Držali su uperene revolvere.

Razbojnici! Sivoliki!

Iako Sirli Kejston do tada nikad nije sreo ni jednog sivolikog, odmah mu je bilo jasno koga ima pred sobom. O sivoj bandi slušao je mnogo preko u Novom Meksiku.

Sada su tri člana ove zločinačke družine stajala, uperivši oružje na njega. Gde sada da krene, kuda da se uputi? Iza leđa su bili ljudi iz Huka, a ispred njega tri sivolika. Sirli Kejston se osećao uhvaćen u zamku.

Šta li traže ovde u dvorištu? Izgledalo je kao da baš njega čekaju. No, to je u svakom slučaju bila besmislica. Kako su oustalom mogli da znaju da će baš ovde banuti? Osim toga, zbog čega bi baš njega čekali? Zar je uopšte izgledao kao čovek od koga bi mogli nešto da uzmu? Razmišljao je grozničavo. Možda i nežele ništa da uzmu od njega. Sivolikima je stalo i do drugih stvari, kao što je već slušao.

Nije stigao dalje da razmišlja u tom pravcu, jer je jedan od sivolikih prišao i mašio se za njegov revolver. Kejston trže ruku i uhvati čoveka za zglobov ruke. Oči su mu bile ledene.

— Sklanjaj tu ruku!

Na to se čulo šklocanje revolvera druge dvojice sivolikih.

— Ed, otvori kapiju i pozovi one ljude koji su mu za petama.

Kejston oseti ledenu jezu na leđima.

Znači, njima je sve jasno. Kako li je to samo moguće? Nema ni četvrt sata da je u Navahu!

Sasvim sigurno su ga ovde čekali. No kako su samo mogli da služe da će se uvući u ovo dvorište?

To je bio prvi susret „pacova” iz Otave sa bandom sivolikih. Razbojnici su ga još sa ulaza u grad videli kako dolazi i motrili svaki njegov korak. Pratili su kako je šmugnuo u konjušnicu. Iskusnom sivolikom Džou Sloteru bilo je jasno da su ovom strancu gonjoci za petama. A progonjeni su mogli da budu odličan kapital!

Zločinci — sivoliki, koji nipošto nisu slučajno bili u Navahu, odmah su stupili u akciju. Nekolicina njih se pritajila na neupadljivim mestima glavne ulice i čekala pravi trenutak.

Sloterova računica pokazala se ispravnom. Progonjeni se više nije pojavio na glavnom ulazu konjušnice, nego je šmugnuo na sporedna vrata. Nije im promaklo kako se šunja i približava glavnoj ulici i oprezno skreće u nju. Videli su takođe kako se trgao, čuvši topot konja sa istoka, i u trenutku dok je razmišljao gde da se skloni, Sloter je poslao dve grupe ljudi u dva dvorišta, jer je jedino tamo mogao progonjeni da šmugne.

U čoveku iz Otave sukobljavala su se dva osećanja.

Gnev i strah.

Prvi put u životu je osećao strah. Bio je gotov!

Međutim, bunilo ga je to, šta ovi razbojnici imaju sa ljudima iz Huka. Najverovatnije ništa. Bili su to sivoliki, koji su sigurno hteli nešto od njega. Od njega lično.

Očigledno, Kejston ovog puta nije promašio.

— Hajde Ed, otvaraj kapiju i pozovi momke koji su mu za petama — ponovi Sloter.

Kada je sivoliki oslovljen imenom Ed, hteo da otvori krilo kapije, Kejston ga munu levom potpeticom čizme i procedi:

— Sačekaj!

Ed zastade, a Kejston upitno pogleda Slotera.

— Šta vi hoćete od mene?

— Možda bismo s tobom hteli da sklopimo neki posao, burazeru — uzvрати Sloter nemarno.

— Posao? Nemam pojma kakav biste posao vi sa mnom mogli da sklapate?

— To je vrlo jednostavna stvar — objašnjavao je Sloter, ukočivši kolt i vrativši ga u opasač. Učinio je to pošto se naravno uverio da njegova dva čoveka još uvek drže oružje na gotovs. Kako se zoveš?

— Kejston.

— Baš lepo prezime, nadam se da imaš i ime?

— Naravno, Sirli.

— Sirli Kejston, dakle? — Sloter

pređe malim prstom preko donje usne, žmirnu, pa klimnu glavom:
— Doista lepo ime.

— Šta hoćete od mene? — ponovi revolveraš pitanje.

— Samo polako.

— Šta znači polako? Ja nemam vremena za gubljenje. Napolju stoji nekoliko momaka, koji hoće da mi dođu glave.

Sloter ga odmeri sumnjičavo.

— Ti momci mora da imaju razlog za to.

— Kako se uzme.

— Odakle dolaziš, Kejstone?

— Sa istoka.

— To znamo. Znači, dolaziš iz Huka?

„Verovatno su već sve saznali“ prolete ubici kroz glavu.

Međutim, sivoliki nisu ništa znali, izuzev činjenice da je progonjen.

— Hajde, govori već jednom, čoveče, da ti mi ne bi otvarali zube — brecnu se Sloter kroz sivu maramu.

Čovek iz Otave se u međuvremenu potpuno pribrao. Načinio je hitar korak u stranu, istrgao drugom sivolikom revolver iz opasača i otkočio ga.

Nije imao sreće, jer je Džo Slotter bio bar toliko brz koliko i on, tako da je odmah potegao oružje.

Kolt prema koltu.

— Zanimljiva situacija! — rugao se Slotter.

— Ne mogu da gubim vreme — promrsi revolveraš. — Šta hoćete od mene?

— Pitali smo te zašto te gone?

— To se vas ne tiče.

— U zabludi si. Baš to želimo da saznamo.

Kejston odmahnu rukom.

— Imao sam prepirku sa jednim kafedžijom.

— Je li mrtav? — pitao je Slotter ledeno.

— Da.

— Pričaj dalje!

— U raspravu se umešao još jedan momak, koji me je ranio u bedro.

— I on je mrtav — rekao je Slotter i to kao zaključak a ne pitanje.

Napolju na ulici čuo se topot jednog jedinog konja. Ed Falada, drugi sivoliki, provirio je kroz rupu na ogradi, klimnuo glavom i dao ostalima znak da je to jedan od jahača koji je postavljen da motri ulicu.

Slotter je nastavio da ispituje.

— I koga si u onom mestu još likvidirao?

— Nikoga više.

— To je lepo. Da si još nekolicinu usmrtio, bilo bi bolje, jer u onom bednom mestu ne bi više bilo nikog da krene za tobom.

Rekavši to, Slotter prsnu u smeh.

Prešao je dvorište, pošao pored Kejstona, gurnuo kapiju i stupio na ulicu. Pritom je skinuo maramu sa lica. Kejston se okrenuo, pa je mogao kroz otvore na ogradi da mu vidi leđa.

Jahač, koji je grabio ulicom, zaustavi konja ispred Slotera.

— Helo, mister! — pozdravio je. Sloter dodirnu obod šešira i uzvрати:

— Helo.

— Jeste li videli čoveka koji jaši sivca? Plećatog momka od oko trideset godina, rošavog lica i povređenog uha.

Sloter potvrdi:

— Da, video sam ga.

Kejston je još uvek držao revolver u ruci.

Gurnuo je sivolikog zločinca u stranu sa namerom da otvori kapiju i ubije Slotera. No, istog časa se dozva u pamet. Nije imao nikakve šanse da se izvuče, čak i pod pretpostavkom da ubije Slotera. Naime, iza njega su se nalazila dva sivilika sa oružjem u rukama. Oni bi ga nemilosrdno ustrelili kao šugavog psa. Napolju na glavnoj ulici nalazio se šerif iz Huka sa svojim ljudima, koji takođe ne bi imao milosti.

U tom trenutku jahač na ulici upita:

— Kada je to bilo mister?

Sloter se nekoliko trenutaka pretvarao da razmišlja, a onda odgovorio:

— Mora da je prošlo više od pola sata. Tom momku se izgleda vraški žurilo. Odjahao je glavnom ulicom, pravo prema zapadu.

Kejston je kroz pukotinu na ogradi mogao jasno da vidi jahača. Bio je to mlad čovek od dvadeset i nekoliko godina. Puška mu je ležala preko sedla. Pogled zločinca iz Ote-

ve kliznu prema Sloteru i vide da mu siva marama visi oko vrata, a krajevi preko desnog ramena.

Prokletstvo! Zar je mladić na konju slep?! Zar nije primetio izdajničku maramu ozloglašene bande.

Jahač izgleda ništa nije primetio. Dodirnuo je obod šešira u znak pozdrava i odjahao prema ostalima.

Kejston je napregnuto osluškivao. Pošto je u glavnoj ulici i dalje vladala tišina, znao je da šerif nije odmah progutao Sloterov trik.

U tom času se gore na kapiji dvorišta pojavi stariji čovek. Iznenadeno je posmatrao strance koji su se obreli u njegovom dvorištu.

— Šta se ovde zbiva? — rekao je staračkim, piskavim glasom.

Siviliki odmah uperi na njega revolver.

— Zaveži, stari!

Nesrećni starac je napregnuto žmirkao, trudeći se svim silama da malo bolje vidi nepoznate ljude. Njemu nije promaklo da imaju sive marame oko vrata. Pobledeo je kao kreč.

— Razbojnici!

Hteo je da se okrene i šmugne u kuću, ali se u dva koraka siviliki razbojnik Lipmen stvori kraj njega i povuče ga nazad u dvorište.

— Da si ostao ovde, stari, i da nisi pisnuo!

U to se Sloter vrati u dvorište i pokri donju polovinu lica maramom.

— Hajde, Kejston!

— Kuda? — upitao je otpadnik

iz Otave, ne ispuštajući oružje iz ruke.

Sloteru to nije promaklo. Resko se nasmejao.

— Šta misliš da možeš da učiniš sada sa tim koltom? Nas smo ovde trojica, u susednom dvorištu stoji još trojica, a gore u glavnoj ulici imam grupu svojih ljudi!

— Reći ću ti šta, uprkos svemu tome, mogu sa ovim koltom da počnem — uzvratim revolveraš ledeno. — Mogu da te ustrelim — tebe kao prvog. Tebe u svakom slučaju mogu poneti na onaj svet, nek ti bude jasno, Bil.

— Moje je ime Sloter — uzvratim sivoliki i uhvati Kejstona za mišicu. — Hajdemo u kuću.

— Šta ću tamo? — pitao je ubica podozrivo.

— Saznaćeš.

— Reci mi to ovde.

Sivoliki zastade, podboči se i počeo tako glasno da se smeje, da je Kejston, strahovao da ne čuju jahači u glavnoj ulici.

— U redu, idem s tobom. Ali, Sloter, misli na to da ću tebe povesti, ukoliko dođe do pucnjave.

Sloter pođe dva koraka prema kući, a onda se naglo ukopa u mestu i okrete.

— Rekao si Kejston? Sirli Kejston!

— Da, to sam kazao.

— Da nisi možda iz Otave?

— Tačno — uzvratim revolveraš, praveći se važan.

Znači, pojnao me je! Neki divlji osećaj ponosa i radosti ispuni ubicu.

Sada je ponovo bio bezočni revolveraš, navikao da svako pred njim pada na kolena. Kako je samo mogao da dozvoli da ga tako izbace iz koloseka?

Sloter ga je neko vreme posmatrao.

— Pacov iz Otave — konačno je procedio ispod sive marame.

Revolveraš se isceri.

— Da, pacov iz Otave. Vidim da si upućen u stvari, dugonjo.

U to su se na ulici čuli koraci. Kada je neko otvorio kapiju, Kejston je odmah otkočio revolver. Sloter dade ljudima znak.

— Pustite me, momci! Već govorim s njim.

Bili su to članovi bande, njih dvojica, lica pokrivenim sivim maramama.

Jedan dobaci:

— Jahači su još uvek gore u glavnoj ulici.

Sloter upitno pogleda Kejstona.

— Šta kažeš na to, burazeru?

Pacov iz Otave pokaza dva reda zapuštenih zuba.

— Baš ništa. Ne interesuje me uopšte. Pošto znaš ko sam, prema tome znaš da ne znam za strah.

Sirli Kejston se doista pribrao. Stajao je samouveren i posmatrao sivolikog.

Šta li hoće od njega? Sloter mu dade rukom znak.

— Hajde razgovaraćemo unutra!

— U redu, ali misli na to, da ako nešto podmuklo planirate, bar ću jednog od vas povesti na onaj svet. Tebe u svakom slučaju.

— U redu, hajdemo sada.

Prišli su kući i Sloter gurnu vrata dnevne sobe. Starac, koji je ušao sa Lipmenom u kuću, hteo je da ostane tu.

— Hajde, gubi se stari! — brecnu se Sloter na njega i pokaza palcem prema vratima.

Stari poslušno izađe.

Kejston je ostao da stoji kraj vrata, leđa naslonjenih na zid, podozriv i srpeman za borbu kao i uvek. Sloter obiđe sto i spusti se na tronožac.

— Slušaj, Kejstone, ti si upao u klopku!

— Nisam. Nemam pojma o tome!
— uzvрати revolveraš.

— U to nema sumnje. Napolju su ljudi koji te gone, a ovde smo mi.

— Nemoj toliko da obilaziš, sivoliki. Reci šta hoćeš od mene.

— Mi smo te zaštitili od gonilaca. Jasno, to nismo učinili tek tako.

— Ni ja nisam u to ni jednog trenutka sumnjao — uzvрати revolveraš uz ciničan osmeh. — Govori, konačno, čoveče šta hoćete!

Sivoliki uze pribor za pušenje iz džepa i počeo da savija cigaretu. Kada je pripalio, pogledao je ispod oboda šešira rošavog revolveraša.

— Mi ovde očekujemo prijatelje.

— Zanimljivo — zaključio Kejston podrugljivo.

— To su tri čoveka, koja će najverovatnije proći kroz Navaho.

— Najverovatnije?

— Da, najverovatnije. Kod njih nikad ništa nije sigurno. Naši os-

matrači su ih jutros rano motrili i uverili su se da jašu glavnim drumom za Adamadu.

— Adamada? Gde je to? — raspitivao se revolveraš.

— Oko šesnaest milja jugozapadno odavde. Tamo se račva put na tri strane: na jug, zapad i jugozapad.

— A dalje?

— Naša tri prijatelja će, dakle, sigurno proći kroz Navaho.

— To si mi već kazao.

Sivoliki povuče dubok dim iz cigarete, a onda nastavi:

— Smeramo da im priredimo iznenadni doček.

— To sam i slutio.

Sloter pređe levom rukom preko zapuštene brade, a onda pokaza preko ramena:

— Možda si video staro stovarište drva napolju, na kraju glavne ulice?

Čovek iz Otave potvrdi:

— Da, video sam ga.

— Mi ćemo u tom stovarištu ostaviti nekoliko ljudi, a ostatak na drugoj strani ulice, nešto koso, u baru. Jedan od naših ljudi mora da dočeka te prijatelje. To ćeš biti ti.

— Ja? Odakle ti ta ideja?

— Zbog toga što nam nešto duguješ, Kejstone!

Revolveraš skide šešir sa glave i prođe prstima kroz kosu.

— Zašto ih vi sami ne dočekate?

— Ne ide. Najverovatnije nas sve poznaju.

— Vaš problem.

— Uopšte nije, Kejstone. Zašto imamo tebe? — Sloter ustade i priđe Kejstonu. — Ti ćeš ih sačekati na ulici i razgovarati sa njima, a onda ćeš ih upitati da li možeš jedan deo puta da jašiš sa njima? To će se dogoditi tačno na sto pedeset jardi od stovarišta. Jahaćeš iza njih. Kada se budu nalazili na nivou stovarišta, otvorićemo vatru.

— Znači prepad!

— Ne, nego obračun — uzvratilovoliki ravnodušno. — Ti si pravi čovek za to i obavićeš svoj deo posla dobro.

— Zar nisam već obavio svoj deo posla time što sam proveo vaše prijatelje pored stovarišta.

— Ne, nikako. Kad budu bili tu, zaustavićeš se i pucati. I to ćeš pucati na čoveka koji jaši crnog ždrepcu.

— Aha, znači jedan od njih jaši crnog ždrepcu.

— Taj čovek, koji jaši crnog ždrepcu, je visok, plećat i obično je odeven u crno.

— Po tvom opisu taj čovek može biti svaki treći. Konačno, mnogi se odevaju u crno.

— Sigurno je da ćeš ga poznati po konju. To je ždrebac kakvog još u životu nisi video — uveravao ga je razbojnik.

— Nemoj da se uzrujavaš — umirivao ga je Kejston.

Sivoliki priđe prozoru, povuče zavesu i pokaza na desnu stranu ulice.

— Čekaćeš tamo preko ispred ko-

vačnice. Kada budu naišli, krenućeš uz ulicu i odmah ih osloviti. Kao što sam ti objasnio, ne možeš se zabuniti što se tiče jahača crnog vranca. On je najvažniji od sve trojice. Najvažniji i najopasniji! Treba takođe da obratiš pažnju i na momka koji nosi crno odelo.

— Opet jedan u crnom?

— Pusti me da ispričam do kraja, Kejstone. I taj drugi nosi crno odelo, ali onako kako obično nose ljudi na istoku. Deluje kao sudija, ili advokat, tako nekako. Nosi belu košulju ukrašenu riševima tako blještavu i čistu, kao da je upravo izašla iz radnje. Elegantno odelo mu obično dopunjuje otrovno zeleni prsluk sa crnim vezom, ili prsluk boje vina. Ah, zaboravio sam da ti kažem, da čovek koji jaši crnog vranca ima upadljivo oružje u levoj futroli, to je revolver sa izuzetno dugom drškom. Onaj drugi sa belom košuljom, nosi dva „frontijer” revolvera, kalibra 45, na kojima su svi metalni delovi niklovan. I onaj sa belom košuljom, veoma je visok, ali je vitak i ima uzano lice. Lice koje krasi negovani brkovi. Možda je važno i to da ti napomenem da puši cigarete.

— Veoma zanimljiva navika — primeti se revolveraš.

— Bilo bi dobro, Kejstone, da ovu stvar uzmeš ozbiljno. Konačno, duguješ nam zahvalnost.

Revolveraš odmahnu rukom.

— Ostavi me na miru! Oni momci iz Huka me nikada ne bi uhva-

tili. Sve dok držim revolver u ruci ne mogu mi ništa.

Sloter stavi ruke u džepove.

— Dakle, odbićeš našu molbu?

Revolveraš podiže obrvu:

— Zar si ti izrekao neku molbu, sivoliki?

— Da, baš to sam rekao.

Sloter je morao da se napregne, da ove reči prevali preko usana. Učinio je takav napor, jer je smatrao da je ovaj ozloglašeni revolveraš došao kao dar neba. Nije smeo da se odrekne njegove pomoći. Ništa bolje nije mogao ni da zamisli. Zbog toga se sada trudio da ga na svaki način zadrži uz sebe i pridobije. Nije imalo nikakve svrhe da revolveraš ovaj zadatak uzme na sebe preko volje i obavi ga takođe preko volje.

— Ti tu dvojicu znaš. Jahač na vrancu retko puši. Ako puši, onda su to duge crne cigare. Sada ću ti opisati trećeg momka.

— To nije potrebno — umeša se revolveraš. — Ako su u pitanju trojica, a dvojicu od njih znam, onda me treći uopšte ne zanima.

— Zabluda, Kejstone, on je i te kako zanimljiv! To je jedan džinovski momak, kakav se jednom u sto godina viđa. Ne može da prođe kroz vrata, a da ne sagne glavu. Snaga mu se može meriti sa grizljivom. Ramena su mu široka kao vrata na štali, a pesnice snažne kao kovački čekići. I na njega treba da paziš, jer je daleko brži i veštiji nego što izgleda. Ko s njim zapodene

kavgu, gotov je. Može da savlada trojicu bez napora.

— U redu, sad sve znam.

— Ne još ne znaš sve. Moram ti naime reći nešto o čoveku u crnom odelu.

— Misliš na onog što jaši crnog ždrepcu?

— Ama ne, onog drugog sa belom košuljom i kicoškim prslukom.

— Šta ima još o njemu da se govori? Na njega uopšte i ne računam.

Sivoliki prezrivo razvuče usta.

— Varaš se, Kejstone. On vredi za trojicu, ako ne i više njih. Hoću samo toliko da ti kažem, da taj momak drži uperen revolver u ruci pre nego što ti svoju gvožđuriju možeš da izvučeš iz futrole.

Ubica iz Otave odmahnu rukom.

— Prazne priče. Čemu toliko gubljenje reči?

— Opominjem te, Kejstone, ta trojica su naši neprijatelji koje ovde treba likvidirati.

— Zar misliš da mi to odavno nije jasno?

— Ponavljam ti da dobro zapamtiš, Kejstone: treba ih likvidirati ovde, u Navahu.

— I, onda? Šta dalje?

— Ništa dalje — uzvрати sivoliki.

— Kad budu mrtvi tvoj zadatak je obavljen.

Kejston privuče rasklimatani tro-nožac, sede na njega držeći sve vreme desnu ruku blizu revolvera.

— A sada bih ja nešto tebi rekao, Sloter. Ne misliš li valjda ozbiljno

da se pacov iz Otave može pridobiti za tako pogan posao?

Sloter ga je odmah dobro shvatio. Izvukao je iz opasača krupnu novčanicu i nemarno je pustio na sto.

— To će ti biti plata.

Ubica koji je već nekoliko dana veoma loše stajao sa novcem, ustade da dokopa novčanicu. Međutim, Sloter je sada čvrsto držao između kažiprsta i srednjeg prsta.

— Da se razumemo, Kejstone! Prvo obavi zadatak, a onda ćeš dobiti novac.

*
* *

Dva jahača su u podne stigla u malo naselje Huk. Jedan od njih sedeo je na leđima dugonogog vranca najplemenitije rase. Bio je to visok čovek, preplanula lica i tamno plavih očiju. Niko drugi do čuveni maršal Vajat Erp iz Dodž Sitija! Sa njegove desne strane jahao je drugi čovek, koga je Sloter opisao revolverašu iz Otave. Nosio je elegantno odelo po najnovijoj modi. Niko ne bi mogao ni da sluti da ga je sašlo mali krojač iz graničnog gradića Sasade. Drugi jahač je imao blede lice, i ledeno plave oči. Nosio je, kao što je to tačno Sloter opisao, revolvere sa niklovanim cevima.

Njegovo ime znalo je svako dete na Zapadu: Dok Holidej!

Dva prijatelja dolazila su iz Kolorada. Upravo su se vraćali kući, u Tombston. Kod Portlanda su uspeli da oslobode Teksašanina Luka Šorta iz ruku sivolikih, a onda su nastavili da jaše sva trojica do granice Arizone. Tamo se Teksašanin odvojio, da bi najkraćim mogućim putem stigao natrag u Tombston. Dva prijatelja iz Dodž Sitija su skrenula malo sa glavnog puta da bi svratila u Amadamu gde je Vajat hteo da poseti šerifa koga već godinama poznaje. Baš toga jutra, kada su krenuli prema Amadami, opazio ih je doušnik sivolikih. Kasnije se Šort odvojio od prijatelja.

Vajat Erp i Dok Holidej se nisu zadržavali u Huku jer je trebalo prevaliti još dvadeset šest milja do Amadama.

Na izlazu iz malog naselja videli su kako im se približava ogroman oblak prašine, iz koga je izronila grupa od šest jahača. Bio je to šerif Gordon sa svojim ljudima. Gornio je ubicu Kejstona i upravo se vraćao neobavljena posla.

Maršal je imao običaj da se drži po strani kada naiđe grupa jahača. Uopšte je izbegavao da bilo koga izaziva. Nije voleo svađu. Dakle, odlučio je da predahne dva tri minuta, dok jahači prođu. Naravno, Dok Holidej je znao za taj maršalov običaj, pa je bez reči krenuo za njim kad je Vajat poterao konja u sporednu uličicu. Ko ovu dvojicu nije poznavao, mogao je da pomisli da su plašljivi, jer se sklanjaju pred nepoznatom grupom jahača.

U međuvremenu se potera šerifa Gordona približila. Čuvar zakona

iz Huka zaustavi svog konja ispred dvojice prijatelja.

Šerifova kancelarija se nalazila na kraju grada, nedaleko od mesta gde je maršal zastao da skrene. Table nije bilo. Gordon kliznu iz sedla i podozrivo odmeri dvojicu nepoznatih. Za to vreme Vajat je pazio svog ždrepcu, koji se upravo napajao na pojilu.

Holidej je pripalio cigaretu i sa izrazom dosade na licu posmatrao suprotnu stranu ulice.

Šerif Gordon pride kockaru sa leđa i dodirnu ga za rame. Gotovo se uplašio kada je stranac okrenuo glavu i pogledao ga svojim ledenoplavim očima.

— Šta je po sredi mister? — upitao je kockar bacajući opušak na zemlju.

— Tražite li vi nešto određeno ovde?

— Kako ste došli na takvu promisao?

— Zbog toga što stojite baš pred mojom kancelarijom.

— Kao što i sami vidite moj saputnik poji konja nadam se da nemate ništa protiv.

Na zapadu je bio običaj — nepisani zakon, da svaki jahač može na svakom pojilu da napaja svog konja, ne moleći nikog za dozvolu.

— Ja danas imam protiv svakog stranca nešto — objasni Gordon. — Danas pre podne su u onoj krčmi preko puta ubijena dva čoveka.

— I šta bismo mi imali sa tim? — upita kockar hladno.

Šerifa je nervirala ta izuzetna

hladnoća i nemarnost koja je zračila iz strančevog pogleda i izbijala iz njegovih reči. Osim toga, nije znao kako da nepoznatom parira.

— Upravo se vraćam iz Navaha. Ubica mora da je krenuo ovim pravcem.

Holidej je ćutao. Mašio se levom rukom za džep, izvukao zlatnu tabakeru i iz nje cigaretu. Onda je krenuo palidrvce o nokat palca i približio plamenu.

Maršal je upravo hteo ponovo da se vine u sedlo, kada šerif reče:

— Sačekajte trenutak, mister! Upravo razgovaram sa vašim prijateljem.

Vajat strpljivo povede ždrepcu za uzde i približi se šerifu i Holideju.

— Šta je po sredi?

— Mi tražimo ubicu.

— O!

Čuvar zakona iz Huka je podozrivo posmatrao čas Vajata čas Holideja.

— Odakle dolazite? Kako ste stigli ovde?

Kockar se okrete, uhvati za vrh sedla i stavi jednu nogu u uzengiju.

Čuvar zakona iz Huka je učinio grešku uhvativši Holideja za lakat leve ruke u nameri da ga zadrži.

Džordžijanac je munjevito reagovao. Okrenuo se i u ispruženoj desnici držao uperen revolver.

Šerif i njegovi pratoci stajali su kao okamenjeni.

Ako je ono jutros izazvano akcijama pacova iz Otave, bio strah, ovo se nije moglo opisati rečima. Bili su zadivljeni i istovremeno

smrtno uplašeni ovako munjevitom reakcijom. Kako je samo ovaj čovek uspeo da se u deliću sekunde okrene, izvuče revolver, otkoči ga i uperi.

Gordon nesvesno uzmače korak unazad.

Holidej premesti cigaretu sa levog kraja usana na desni i promrsi:

— Čujte, šerife, ne podnosim da me dodiruju!

Nekoliko sekundi u glavnoj ulici Huka vladala je grobna tišina.

Konačno, šerifu je uspelo da se malo pribere. Pogledao je prema drugom stranicu i rekao kratko:

— Danas su dva čoveka ubijena. To nas nagoni da budemo oprezniji.

— Naravno — složi se maršal. — Samo nemojte opreznost da zamenite brzopletošću, šerife! Mi sa čovekom koga tražite nemamo ništa.

— Najverovatnije — složi se šerif i povuče još pola koraka nazad.

Vešt看 saltom kockar ubaci kolt u futrolu, izvadi cigaretu iz usta, otrese pepeo i vinu u sedlo.

— Krećemo li, maršale?

— Da, naravno — uzvratil Vajat i vinu se takođe u sedlo.

Mesar, koji je stajao do šerifa, odjednom živnu.

— Hej, Gordone, jeste li čuli kako je ovaj elegantni stranac oslovio svog saputnika?

Šerif klimnu glavom i pređe nadlanicom čelo. Ruka mu je bila vlažna od znoja.

— Jeste li vi maršal? — upitao je nesigurnim glasom.

Vajat potvrdno klimnu glavom i htede da povuče uzde.

— Samo trenutak, molim vas! — javi se sada sedokosi pekar, prilazeći maršalovom konju. — Ja vas neću moliti da imate poštovanje prema mojoj sedoj glavi. Ali, meni se već čini da mister Gordon nije baš dobro postupio. Siguran sam da vi sa tim Kejstonom nemate ništa.

Vajat zainteresovano pogleda starog pekara.

— Jeste li to rekli Kejston?

— Da, tako se zvao lupež koji je ustrelio Flegera i Holmena. Taj bedni, rošavi pas.

Vajat skoči sa konja.

— Možda Sirli Kejston?

— Da! — uzviknu šerif. Baš tako se zove. Da ga možda ne poznajete?

Vajat značajno pogleda kockara, a onda uzvratil:

— Poznajem ga i te kako.

— Čujte, maršale... vi ste maršal, zar ne?

— Da, moje je ime Erp.

— Erp? — procedi šerif. — Možda Vajat Erp?

Maršal ćutke klimnu glavom.

Sada pogled čuvara zakona iz Huka pređe na kockara.

— Svevišnji, onda je ovo sigurno. Dok Holidej?

— Povremeno priželjkujem da nije tako, šerife — reče kockar preko cigarete, a onda se obrati Vajatu:

— Jašimo li, maršale?

— Samo trenutak, Dok, ova pri-

ča me zanima. Kejston je dakle danas bio u gradu?

— Da, preko u krčmi, gde je sa vlasnikom Fleggerom zapodenuo svađu. Onda se umešao Holmen, Fleggerov prijatelj. Holmen je trgovac i ima preko puta krčme prodavnicu alatki. Sada njegova žena sa sedmoro dece sedi kod kuće i ima nervni slom. Sledili smo ubicu, ali ga nismo uhvatili. Bili smo uvereni da je krenuo prema Navahu, ali ga tamo nismo našli.

— Kada se to dogodilo?

— Danas pre podne oko deset.

— I već ste se vratili?

Šerif potvrdi.

— Najednom smo počeli da strahujemo da se lupež ovamo vratio.

— To strahovanje vam je bilo bespredmetno šerife. Sirli Kejston se nikada nigde ne vraća.

— Dakle, vi doista poznajete tog čoveka?

— Poznajem. Nije to prava reč. Često sam o njemu slušao. Naročito u poslednje vreme. To je veoma opasan revolveraš iz Kanzasa. Još pre nekoliko godina se o njemu govorilo. Jedan od moje braće ga je video u Topeki. Tamo je Kejston ustrelio jednog čoveka, navodno u nužnoj odbrani. Niko na žalost nije mogao da dokaže suprotno. Od tada sam često slušao o njemu. Znam da se u poslednje vreme muvao po Novom Meksiku. Stalno se povlači sve dalje prema Zapadu kao grizli medved u stenovite planine u toku zime.

— Da li je u bekstvu?

— Da, uvek. Ako ga ne goni zakon, onda beži od samog sebe.

— Mislite li da nam možete pomoći, maršale?

— Ne znam. Nemam mnogo vremena, a moram još do Amadama, a onda natrag u Tombston. U svakom slučaju, otvoriću četvore oči.

Gordon pruži maršalu ruku.

— Izvinite mister Erp, a i vas, mister Holidej molim za izvinjenje.

Kockar je upravo žmirnuo na desno oko, jer mu je dim ušao u njega. Klimnuo je ljubazno glavom i upitno pogledao prijatelja. Vajat se vinu u sedlo. Krenuli su iz grada. Građani Huka su netremice gledali za njima. Pekar se bučno useknu.

— Prokletstvo! Za dlaku da se grdno obrukamo.

— Šta znači za dlaku? — breću se šerif. — Ja sam se obrukao da ne može gore biti. I da nije ovog našeg pekara, loše bi ispalo.

Stari odmahnu rukom.

— Ama šta, maršal je divan čovek, a i Dok Holidej. Slušao sam mnogo o njima i polažem velike nade u ta dva momka. Oni su u Tombstonu, Santa Fe, pa i preko u Taksonu, vodili žestoke borbe sa sivolikima. Koliko sinoć pročitao sam u jednim novinama o borbi sa bandom ljudi s vešalima u Santa Fe. Vajat Erp već mesecima goni velikog vođu razbojničke družine. Mogu samo da priželjkujem da se ti zločinci neće nikada pojaviti u našem kraju. Kada bi se sivoliki pojavili u Huku, bilo bi mnogo gore nego što je danas.

Vajat Erp i Dok Holidej su jahali prema Navahu. Zamka, koju im je tamo Sloter postavio bila je isto- vreme i glupa i opasna.

Napori, kojima su poslednjih nedelja bili izloženi Vajat i Holidej, nisu ostali bez posledice. Njih je u prvom redu osećao Dok Holidej, koga je, pre kratkog vremena napad bolesti u Tombstonu bacio u postelju. Sada su iscrpljeni, ništa ne sluteći, jahali jedan uz drugoga prema gradu koji je pri zalasku sunca i vedrom nebu Arizone delovao prilično bezazleno.

Čovek iz Misurija imao je nameru da u Amadamu poseti šerifa Binksa. Nije to samo bila želja da ponovo vidi starog poznanika. Maršal je hteo takođe da ga zamoli da borba protiv sivolikih, ukoliko se ovde pojave, bude energična i nemilosrdna.

Čarli Binks je bio čovek pedesetih godina. On je pre jedne decenije imao žestoku borbu u Flagstafu protiv podmukle i opasne braće Ošlak. Tada je dokazao da je čuvar zakona i borac kakav se samo poželeti može. — Šerif na koga se može osloniti. Pošto je ovde živio u prilično usamljenom kraju, mogao je da pomogne u borbi protiv sivog klana jer su često baš takve krajeve sivoliki birali za boravak.

Na pola milje ispred Navaha maršal iznenađa primeti da mu konj nekako neravnomerno trči. Posmatrao je neko vreme iz sedla i ustanovio da ždrebac prilično oprezno

levom prednjom kopitom dodiruje tle. Zaustavio je konja, kliznuo iz sedla i podigao nogu. Opipavao je skroz i primetio da ispod donjeg zgloba ima trn. Bilo mu je nemoguće da niktima izvuče zalomljeni vrh trna.

Holidej, koji je takođe sjahao, otkači sa sedla svoju crnu torbicu od krokodilske kože i pincetom spretno i brzo izvađi konju trn iz noge.

Pošto su nastavili put, ispostavilo se da ždrebac još uvek ne gazi sigurno i da sporo odmiče.

Holidej se obema rukama podbočio na vrh sedla i posmatrao gradić u daljini.

— Prilično idilično mesto, ovaj Navaho. Zamišljam kako ćemo naći tamo neko mirno čoe da se malo odmorimo.

Maršal pogleda ispod oka svog prijatelja u nedoumici šta da misli o njegovim rečima. Naime, često se dešavalo da ne može da odgonetne da li se to njegov prijatelj šali, ili govori ozbiljno. Holidej izvuče cigaretu iz tabakere i dodade:

— Konačno, sasvim je svejedno gde se čovek odmara. U svakom slučaju, najbolje mesto je sasvim sigurno — groblje.

Zraci zalazećeg sunca obavili su Navaho toplom, crvenom svetlošću. Bez obzira na to, ovaj grad je sa svojom širokom ulicom, jednakim kućama i drvenim tremovima, delovao usamljeno i žalosno.

Holidej zaustavi konja na početku glavne ulice i primeti:

— Ja sam mislio da je ovo kockarski grad.

— To sam i ja mislio — uzvratil maršal.

— Vidite li vi ovde uopšte krčmu? Kockarnicu i da ne pominjem. Čak ne vidim konja, koji bi mogao da pripada nekom kockaru.

To je i maršalu bilo čudno. Tim pre, što je Navaho bio na glas kao kockarski grad — Santa Fe u malom.

Lagano su jahali dalje pored trgovine, berbernice, gvoždarske radnje i niza drugih. Sa desne strane se nalazila konjušnica. Najzad je na levoj strani kockar otkrio jednu uvučenu zgradu — sumornu krčmu.

Iz kovačnice su dopirali žestoki udarci. Vredni kovač je silovito udario po nakovnju. Iz dvorišta izađe čovek vodeći sivca i pogleda dvojicu prijatelja iz Dodž Sitija.

Bio je to Sirli Kejston, koji je odlučio da sarađuje sa sivolikima, naravno za dobru nagradu.

U međuvremenu se nešto izmenilo. Berberin mu je izmenio izgled. Sada je bio sveže obrijan i podšišan. Pošto je uvek nosio zabačen šešir, to se jasno videlo. Osim toga, imao je novu košulju i nove pantalone. Ko ga je video pre nekoliko sati, sada ga, na prvi pogled, sigurno ne bi prepoznao. Delovao je umiveno i sveže.

Revolveraš iz Otave zakoračio je u novo razdoblje svog života. I poslednje istovremeno. Međutim, on nije ni slutio da će njegovu sudbinu

izmeniti baš ova dva čoveka, koje je sada posmatrao.

Isto tako ni ova dva iscrpljena jahača nisu slutila da će im baš ovaj čovek staviti na put opasnu, veliku prepreku.

Kejston je sada stao na ulicu i odmeravao jahače žmirkajući očima. Prvo je kratko odmerio elegantnog kockara, a onda posmatrao maršala. Jasno, nije imao pojma ko su ta dvojica, ali je znao sigurno da su to baš oni koje treba likvidirati. Znao je to bez obzira što treći čovek, o kome je bilo reči nije bio prisutan. Jasno, nije mu smetalo što kolos nije sa njima.

Maršal je upravo zaustavio svog ždrepcu, kliznuo iz sedla i dobacio Holideju uzde. Popeo se na trem i zastao ispred prozora radnje. Pažljivo je otvorio vrata i primetio starog, pogrbljenog čoveka, koji ga je podozrivo merkao.

— Šta želite mister?

— Imate li crne cigarete?

— Virdžinije? Naravno. Koliko god želite mister.

— Ne želim cigare sa slamnim vrhom, nego prave, velike, jake cigarete.

Trgovac se široko osmehnu.

— Imamo i njih. Okrenuo se, prišao jednom ormanu, otvorio ga i izvukao iz njega nekoliko kutija sa cigarama.

Čovek iz Misurija je našao svoju omiljenu vrstu cigara, kupio nekoliko komada i stavio u duvan kesu. Kada je plaćao, video je kroz pro-

zor da je stranac već oslovio Doka Holideja.

Sirli Kejston je posmatrao zainteresovano konje, Vajat Erpovog i Holidejevog, a onda se počeo iza uha.

— Imam jedno pitanje, mister.

— Samo pitajte — uzvrat kockar odbojno.

— Hteo bih dole do Amadama.

— Onda ne gubite vreme — preporuči mu Holidej, koji je upravo primetio u jednoj od poprečnih ulica krčmu, pred kojom je bilo vezano nekoliko konja.

Veoma je želeo da nekoliko sati sedi za stolom pokrivenim zelenom čojom i odigra nekoliko oštirih partija pokera. Poker je predstavljao već više od pola decenije sastavni deo njegovog života, neku vrstu začina bez koga se ne može, kao što je na primer so. Kocka ga je zabavljala i odmarala, stvarala mu zadovoljstvo i to ne samo zbog toga što je u većini slučajeva dobijao.

Sada je i maršal napustio radnju i stupio na ulicu.

Revolveraš okrete glavu prema njemu.

Kada je čovek iz Misurija video njegovo lice, odmah je osetio odbojnost prema ovoj surovoj fizionomiji. Imao je bogato iskustvo sa ljudima i znao je da sa lica pročitati mnogo. Već na prvi pogled imao je prve predstave o nečijem karakteru. Ovo lice, na primer, nije pripadalo dobrom čoveku, nego surovom primitivcu, bezočnom sebičnjaku, koji je

znao samo za sebe i svoju ličnost i ništa ga se drugo nije ticalo.

— Upravo sam pitao da li mogu da jašim sa vama do Amadama, mister — obrati se Kejston maršalu, jer se kockar prema njemu držao očigledno odbojno. — Znao, ja nerado jašim sam.

— A mi, naprotiv, više volimo da budemo sami — primeti kockar suvo.

— Šteta. Odavno priželjkujem da sa nekim razgovaram. Hteo sam čak da malo pročaskam sa kovačem, ali to je momak koga ništa ne zanima. Znao, stvari stoje nešto drugačije — dodao je Kejston, kada je na maršalovom licu otkrio ravnodušnost. — Ja se, u stvari, malo pribojavam. Morate to shvatiti.

— Da, to nije isključeno. Ima i toga — složi se maršal.

Nemajući kud, ubica se osmelio:

— Upravo sam čuo da se ovde po okolini muva neka razbojnička družina. Možete da zamislite da drvo-seča, jednostavan čovek kakav sam, ne bih hteo da se sretnem sa takvim svetom, jašući sam.

Kockar premesti cigaretu sa kraja na kraj usana.

— Razbojnici će doista malo pažnje obraćati na to da li ste vi drvo-seča, kauboj, ili obuçar. Njima je to svejedno.

— Da, da, u pravu ste, mister, ali to ne menja stvar. Ja se ipak bojim.

Vajat je gledao mimo zločinca na levu stranu ulice, gde je otkrio pan-sion.

U svakom slučaju nije imao nameru da nastavi put, jer je njegov vranac imao povređenu nogu i trebalo je da se oporavi.

— Ja vam doista ne bih bio na teretu — uporno je nastavljao Kejston. — Ako su to doista sivoliki, kako se šuška, daleko je bolje da budem u društvu, nego sam.

Još u početku, kada je ubica iz Otave pomenuo razbojнике, maršal je načuljio uši. A sada, kada je zločinac bio još određeniji i rekao da se verovatno radi o družini koju Vajat već sedam meseci goni, postao je krajnje budan.

— Banda ljudi s vešalima? Kada ste o njoj čuli?

— Pre nekoliko sati. Mislim da je to bilo preko u krčmi.

Holidej još jednom odmeri krčmu pred kojom je bilo vezano nekoliko konja pokrivenih šarenim pokrivačima, a onda je pratio maršalov pogled prikovan za pansion.

Kejston ništa nije shvatio, vinuo se u sedlo i hteo da ostane u društvu dvojice stranaca.

Maršal potera konja, ali u pravcu pansiona, gde je ponovo sjahao i Holideju, koji je išao za njim, dobio uzde.

Kejston je stajao na sred ulice i ljutito gledao strance.

Vrata pansiona su bila otvorena tako da maršal stupi u predvorje na čijoj su se levoj strani nalazila jedna vrata koja vode u trpezariju. Provirio je unutra, a kad se okrenuo, na kuhinjskim vratima je primetio mladu ženu, koja je upravo brisala ruke o keclju.

— Možemo li da dobijemo dve sobe, gospodo?

— Naravno — uzvratila žena i hitro priđe bliže.

— Dve sobe i dva boksa u štali.

— Naravno, mister. Poslaću vam odmah dečka.

Dečak, koji je u zakrpljenim pantalonama i bosih nogu stajao na vratima koja vode u dvorište, zastade kao ukopan i razrogači oči kada je video dva divna konja.

Jednostavno nije mogao da prikuje divljenje nego je istrčao u dvorište, vičući:

— Bil! Bil! Moraš da dođeš da vidiš ova dva konja!

Mlada žena izađe za dečakom u dvorište i pripreti mu prstom.

— Hajde, treba da se uvedu konji u štalu.

Stari konjušar se pojavi na ulazu štale, zatim lagano, vukući noge, prođe preko dvorišta do kapije sa koje je mogao da vidi konje dvojice stranaca.

Holidej je sjahao i dodao dečaku, koji je stajao uz starog konjušara, uzde oba konja.

— Brini o njima i'lepo ih istimari i nahrani, mališa. Pri tom mu je dobacio novčić, koji je dečak vešto uhvatio levom rukom i istog časa ubaci u džep pantalona.

Kejston je stajao na sredini ulice i posmatrao dva stranca kipteći od gneva. U svakom slučaju, morao je da se pobrine za to da obojica nastave put, jer je na izlazu grada čekao njegov novi partner, koji će sigurno biti prilično ljut ako pacov iz Otave ne izvrši svoj zadatak.

Oboje konja, ušao u dvorište i zastao kraj Vajata.

— Čujte, mister — počeo je da šapuće poverljivo. — Ne bih vam savetovao da ovde ostajete.

Maršal okrete glavu i zaroni pogled u Kejstonove oči.

— Zbog čega?

— To ne mogu ovde da vam kažem — šaputao je revolveraš. — Pođite! Objasniću vam usput.

— Ne, ne, mi ne jašimo dalje, mister.

— Moje ime je Solomon, Džek Solomon. Ja sam iz Amadama.

Vajat uvede konja u štalu i vrati se u dvorište. Stajao je sa Holidem okrenut prema revolverašu.

Kejston je sklopio ruke i počeo da govori zaverenički:

— Ne bi trebalo da ostajete ovde, mister. U ovoj kući je opasno. Prošle nedelje je ovde neko ubijen. Čuo sam čak da je juče neko napadnut i za dlaku izvukao živu glavu.

Čovek iz Misurija je stajao raskoračen, držeći ruke na opasaču. Bio je viši od Kejstona za glavu i posmatrao ga sa hladnom ležernošću. Na celu razbojnikovu priču promrsio je kroz zube samo „aha”.

— Naravno, ljudi ovde neće ništa da priznaju — šaputao je dalje revolveraš — no, tako je sigurno. Svi se plaše.

— Čudo — zaključio maršal i kroz dvorišna vrata uđe u pansion, a Holidaj za njim.

Ušli su u trpezariju, a Kejstona ostavili da stoji u sred dvorišta. Re-

volveraš se jedva uzdržao. Bilo mu je jasno da su sada sivoliki protiv njega. To nije smelo da se dogodi! Morao je po svaku cenu da nagovori ovu dvojicu da krenu sa njim prema Amadamu.

Hitrim koracima ušao je u kuću, pošto je znao da su stranci otišli u trpezariju i uvukao se u kuhinju.

Iznenada su dve žene i mali čovek, koji je pomogao u kuhinji, ugledali pred sobom stranca sa upe- renim revolverom. Jedna od devojaka htela da vrisne, ali Kejston otkoči oružje i opomenu je.

— Tišina, ili ću te ubiti na mestu!

Devojka poblede kao kreč i klonu onesvešćena na pod.

Kada je druga žena htela da joj pritekne u pomoć, Kejston joj naredi:

— Stoj gde si!

Govorio je tako prigušeno da se u hodniku nije mogla čuti ni jedna reč.

U tom trenutku vrata kuhinje otvori vlasnica pansiona, koja se upravo vratila iz trpezarije da primi narudžbinu gostiju. Uplašila se kada je ugledala čoveka sa revolverom.

— Hajde, stanite tu pored stola. Nešto ću vam reći: onu dvojicu stranaca nećete poslužiti.

— Ali, oni su već poručili — promuća vlasnica pansiona.

— Umukni! — breću se na nju ubica. — Niti će biti posluženi u trpezariji, niti će dobiti sobe. Naprotiv, potrudicu se da što je pre moguće napuste ovu kuću.

Mali čovek, koji nije ostavljao utisak da je hrabar, umeša se u razgovor:

— Ali kako da to izvedemo?

— To je vaša stvar — brgnu se zločinac. — Dakle, znate šta vam valja činiti. Ako ne poslušate, teško vama. Budite uvereni da nećete dobro proći. Idem sada da sednem sa strancima za sto, a vi nemojte smetnuti sa uma da ja pripadam bandi sivolikih.

Vlasnica pansiona vrisnu od užasa.

— Tišina! — zapreti joj ubica.

Nekoliko trenutaka kasnije Kejston uđe u trpezariju. Skinuo je šešir, veštim pokretom ga nabaci na čiviluk, a onda prišao stolu za kojim su sedeli Vajat i Dok.

Vajat klimnu glavom. Međutim, pokret ruke kojim je pokazao na slobodnu stolicu nije baš bio odlučan, niti mu je izraz lica bio ljubazan.

Kejston sede, izvuče duvankesu iz džepa i mirno počeo da zavija cigaretu.

Prošlo je punih četvrt sata kada maršal primeti da porudžbina ne stiže.

— Samo đavo zna šta se dešava. Možda su otišli u Feniks po kafu.

Holidej samo sleže ramenima.

Prošlo je još deset minuta, a onda maršal naglo ustade od stola i izađe.

Hodnik je bio prazan. Vajat pokuca na vrata kroz koja je žena malopre prošla. Niko se nije odazvao. Ni u kuhinji nije zatekao nikoga.

Šta to znači?

Vajat izađe u dvorište, obiđe štalu, šupu i mali dograđeni deo, vrati se nazad i krete uz stepenice da obiđe gornji sprat. Kada se konačno vratio u trpezariju, bez reči je seo za sto.

Holidej je samo trenutak pogledao lice svog prijatelja ne pitajući ništa.

— Šta se dešava? — upita Kejston. — Zar niste poručili nešto?

Vajat potvrdi.

— Jesam, poručio sam.

— Pa šta je onda, zašto ne donose?

— Pojma nemam.

— Šta sam vam kazao? Zar vam nije sumnjivo? Ja sam vas upozorio, mister.

Maršal lagano okrete glavu prema ubici.

— Čujte, Solomon, vaše opomene nam nisu potrebne. Dobro znamo šta možemo da činimo i da dozvolimo.

— Da, ponekad čovek veruje da sve zna, ali nije baš tako. Imao sam najbolju nameru i smatram da ste prilično nezahvalni.

— A zašto ste vi svratili ovamo, ako je ovde tako opasno?

Kejston se za trenutak zbuni. No, brzo se snašao i odgovorio:

— Već sam vam kazao: ne želim da jašim sam. Čekam na vas.

— Onda ćete morati prilično dugo da čekate, mister Solomon. Mi ostajemo ovde.

— Ovde? U ovoj jazbini, u ovom razbojničkom gnezdu?

To je bilo previše. Kao po nemoj komandi dva prijatelja iz Dodž Siti-ja ustadoše od stola i napustiše trpezariju. Izvukli su konje iz štale, prešli glavnu ulicu i skrenuli u sporednu gde se nalazila krčma i pred kojom su bili vezani konji.

Vajat Erp gurnu krila pomičnih vrata i ugleda pred sobom uzani lokal, na čijoj se desnoj strani kraj samih vrata nalazio šank.

Duž celog šanka bila je postavljena mesingana šipka, na koju se nekoliko ljudi oslonilo i igralo poker.

Bila je to veoma čudna partija pokera i još čudniji igrači. Četiri čoveka u crnim odelima, crnim šeširima i belim košuljama. Igrali su stojeći. Kraj svakog od njih stajala je čaša sa viskijem, a pepeljare su bile pune opušaka. Glave su im bile obavijene oblacima duvanskog dima.

Iza šanka je stajala žena umorna lica crne kose i krupnih tamnih očiju.

Čovek iz Misurija priđe šanku i upita mogu li da dobiju nešto za jefto.

Žena potvrdi.

— Da, mogu da naručim. Šta želite?

— Dva steka.

— Ol rajt.

Žena se okrete i verovatno ode u kuhinju.

Vajat Erp i Dok Holidej su se smestili za sto u dnu lokala. Samo što su se smestili, a na ulazu se pojavljuje Džek Solomon.

Bacio je kratak pogled po sali, a onda se uputio pravo prema dvojici prijatelja. Obuhvatio je rukama naslon slomljene stolice i promrsio:

— Nalazim da nije fer od vas, gospodo, što ste me ostavili samog. Tamo je došao jedan dugonja i jednostavno me izbacio.

Ne pitajući za dozvolu, seo je na slobodnu stolicu i počeo da savija cigaretu, mrmljajući sebi u bradu:

— Ovakav grad bi trebalo napustiti što je pre moguće!

— Na vašem mestu ja bih to učinio — primeti maršal.

— Nisam mogao. Treba ovde nešto da obavim. Šta mi, uostalom, drugo sada i preostaje? Kamo sreće da sam već stigao kući!

Revolveraš iz Otave nije bio dobar poznavalac ljudi.

Verovao je da pred sobom ima dvojicu neiskusnih ljudi, koje može da laže i obmanjuje kako želi. Da je bio mudriji, odavno bi mu već bilo jasno da je promašio. Ono što ga je dovelo u nedoumicu, bilo je maršalovo uredno i čisto odelo i kicoško odevanje kockara, a naročito njegovo svetlucavo oružje. Zbog toga je smatrao da ima posla sa ljudima koji su na zapadu novajlije ili kako se to ovde još kaže — žuto-kljunci.

U tom trenutku su četvorica za šankom dovršila igru. Čutke su se mašili za čaše ispili viski, pripalili cigarete i nastavili da pilje u ništa. Očigledno su čekali da se krčmari-

ca vrati i napuni čaše. Žena uđe u lokal i reče glasno:

— Jelo se priprema.

Posle toga je četvorici kockara napunila čaše.

Jedan od četvorice, dežmekast čovek krijućih nogu upita:

— Da li su još uvek u gradu?

Prijatelji mu nisu odmah odgovorili. Tek posle nekog vremena procedio je drugi kockar:

— Sigurno. Ne odlaze nikad oni tako brzo.

Ponovo je nastao tajac. Onda je krivonogi postavio drugo pitanje:

— Zbog čega li su uopšte dolazili ovamo? Često sam slušao da za sobom ostavljaju mrtvace kad nekom gradu okrenu leđa. U poslednje vreme se čak šuška da na mestu svojih nedela ostavljaju spaljena vešala.

U lokalu je sada bilo tako tiho, da bi se moglo čuti igla kako pada na pod.

Vajat Erp i Dok Holidej su sa velikom pažnjom slušali razgovor četvorice kockara.

Kejston je takođe slušao. Lice mu se gnevno razvuklo u neprijatnu masu.

Po svemu je izgledalo da će četiri kockara svakog trenutka napustiti lokal i vinuti se u sedla. Revolveraš je brzopleta ustao sa stolice, prišao šanku i obratio se jednom od kockara:

— Čujte, mister, niste sasvim u pravu. Razbojnici sa vešalima nisu u gradu. Krenuli su u Amadamu.

Sva četvorica pokeraša ga upitno pogledaše.

— Kako ste 'to saznali?

— Nije važno. Znam.

Tek sada je Kejston primetio da se zatrčao. Reagovao je kao i uvek do sada — gnevno:

— Ne tiče vas se! Nemojte pričati gluposti, nego se bavite svojim kartama. Ako vam kažem da su razbojnici u okolini Amadame, onda treba da verujete. Pogledajte ovu dvojicu ugladenih za stolom! — Dodao je tiho: — Ja sam ih upozorio da budu oprezni, ali su oni to prečuli. Govorio sam u vetar!

Jedan od pokeraša se nasloni sa oba lakta na ivicu i isturi desnu nogu.

— Ko ste vi uopšte?

Takav način oslovljavanja Kejston nije podnosio.

— To te se ne tiče.

— Čuj, stranče, ne možeš tako da razgovaraš sa nama! Šta ti uopšte uobražavaš? Nas četvorica smo Kormeni.

Bili su, dakle, braća, iako međusobno nisu ličili.

— Ko ste i kako se zovete uopšte me ne zanima. Treba samo da prestanete sa svojim glupim pričama i da se izgubite odavde.

Krivonogi dežmekasti Kormen pogleda svog mršavog visokog brata i promrsi:

— Reci mi, Pit, da ovaj momak nije možda luckast?

Na te reči Kejston je nasrnuo. Udario je munjevito i žestoko krivonogog pesnicom po sred lica. Ovaj

tresnu o ivicu šanka i onesvešćen pade na tle.

Ostala trojica braća Kormen su samo nekoliko sekundi bili zbunjeni. Onda su nasrnuli na revolveraša, to jest imali su nameru da to učine. Međutim, prikovalo ih je u mestu metalno skljojcanje revolvera.

Sirli Kejston je izvukao kolt i otkočio ga. Bio je u svom elementu.

Ko zna kako bi se stvar dalje odvijala da Vajat Erp nije ustao od stola i prišao Kejstonu.

— Sklanjajte taj kolt, Solomone.

Potpuno zbunjen, zločinac okrete glavu.

— Šta je to sa vama?

— Rekao sam vam da sklonite kolt.

Pošto pacov iz Otave nije odmah poslušao, maršal zamahnu desnom rukom. Pogodio je šakom Kejstona po zglobu ruke, tako da je ovaj ispustio oružje, koje sa treskom pade na pod.

Revolveraš se okrete kao da ga je ujela guja. Odmah se sagao da podigne oružje, ali ga je maršal blagovremeno odgurnuo nogom u stranu.

— Da se nešto razumemo, Solomon. Mi smo ovde poručili jelo i nameravamo da ga na miru pojedemo. Ne bi nam prijala pucnjava.

Zločinac je sada bio bleđ kao smrt. Zbog toga su ožiljci na njegovom licu, nastali od boginja izgledali kao crvene mrlje.

— Ti mora da si lud — procedio je žustro. — Samo da znaš sa kim imaš posla!

— Uopšte me ne zanima sa kim imam posla, Solomone. Uzmite svoj kolt i odjašite u Amadamu, ukoliko nećete sebi da navučete nevolje na vrat.

Bandit pohita da dokopa oružje i stavi ga u džep. Onda napusti lokal.

Napolju, na tremu, zastao je za trenutak i očiju zakrvavljenih od besa posmatrao konje vezane za prečku. Već je primetio da vranac hramlje, ali je zato drugi konj odličan. Životinja, koju je jahao kicoš sa belom košuljom bila je takođe plemenita i verovatno stajala čitavo bogatstvo. Smislio je da ne bi bila loša zamena za novac koji sada izvesno neće dobiti od sivolikih.

Kejston je dejstvovao potpuno hladnokrvno. Odvezao je uzde Holi-dejevog riđana, poveo životinju komad puta, a onda se vinuo u sedlo. Nije, međutim, računao da će se konj opirati, propinjati i poigravati.

Pacov iz Otave je bio vešt jahač i umeo je da obuzda konja. Nekoliko minuta kasnije grabio je prema jugu, preko malog potoka, a onda dalje otvorenom savanom.

Ne sluteći ništa, dva prijatelja iz Dodž Sitijsa sedela su u krčmi i večerala. Jelo je bilo ukusno pripremljeno i prijalo im je, pa su poručili i kafu.

Onda su sedeli još neko vreme ćutke, pušili i posmatrali kockare.

Dežmekasti krivonogi se odavno već oporavio i okrepio sa još nekoliko viskija, pa je nastavio da se kocka sa braćom.

Posle večere maršal je neko vre-

me sa njima razgovarao i saznao šta građani Navaha znaju o pojavi sivolikih. Na žalost, nije mnogo šta saznao. Ono što je čuo bilo je prilično maglovito, nejasno.

Prema obaveštenju braće Kormen u Navahu se nalazilo bar petnaest razbojnika sa sivim maramama.

Pošto su se ljudi povukli iz straha u kuće i niko nije čak prilazio prozoru, nisu videli kuda su razbojnici otišli.

Tek kada je u gradu sve postalo mirno, braća su se osmelila i krenula u krčmu, u koju su uvek provodili večeri. Posmatrali su zamišljeno dvojicu stranaca, a onda Pit najzad prevale preko usana:

— Mi inače igramo samo međusobno — jer se poznajemo dobro i znamo svaki o svakome sve što je potrebno, sve trikove i prevare. No, ako želite, pridružite nam se.

Maršal se veoma iznenadio što je Holidej odbio da igra. On sam, u svakom slučaju, nije mnogo mario poker.

Pošto je račun plaćen, Holidej ustade od stola da pođe napolje. Vajjat je stajao za šankom i još uvek razgovarao sa braćom. Trenutak kasnije video je kako se Holidejeva glava pomalja između odškrinutih krila pomičnih vrata.

— Moj konj je iščezao.

Vajjat stupi na trem i vide da Holidejevog konja doista nema.

— Sve mi se čini da je naš prijatelj Solomon izvršio malu zamenu.

Doista, revolverašev sivač je bio još uvek vezan za prečku.

— Čudi me da nije uzeo vašeg vranca, Vajjat.

— Ne, mene to ne čudi. Taj momak je dobro video da moj konj hramlje. A na takvom konju ni jedan razbojnik ne želi da beži.

Taj Solomon je ostavio neprijatan utisak opasnog čoveka i istovremeno se ponašao kao glupak i budala. Rekao je da se boji i upozorio dvojicu prijatelja da se tu negde nalaze razbojnici. Sa druge strane, ovde se u krčmi nipošto nije poneo kao kukavica koja traži društvo za put, već kao pravi siledžija. I na kraju je taj lupež i ukrao Holidejevog konja.

Kockar pogleda niz glavnu ulicu i nervozno, skloni šešir sa čela.

— Najluđe u svemu je to što sad moramo u poteru za njim.

— To nam je što nam je — reče maršal i vnu se u sedlo svog ždrepcica.

Hteo ne heto, Holidej je morao da uzme sivea. Pretresao je bisage i unutra našao stari nož sa drškom od jelenskih rogova u koju je nekada davno bilo urezano slovo K.

Krenuli su glavnom ulicom. U susret im je išao dečak iz pansiona.

— Mister! — doviknuo je kockaru. — Onaj čovek je projahao ovom ulicom na vašem konju.

— Jeste li videli? — primeti kockar. — Napojnica se isplatila.

Poterali su konje poprečnom ulicom i stigli do na kraj grada, gde su ispred poslednje kuće videli starog čoveka kako opravljia stepenište trema.

Vajat zastade i upita ga:

— Jeste li možda pre četvrt sata, mister, videli jednog jahača kako ovuda prolazi?

Starac potvrdno klimnu glavom.

— Jesam, sećam se dobro. Njemu se izgleda veoma žurilo.

Noć se na žalost brzo spuštala nad savanu i goniocima otežavala traganje za konjokradicom.

Ipak, iskusnom maršalu je uspeo da nedaleko od grada, na tlu ras-kvašenom vodom, otkrije tragove kopita Holidejevog konja. Konjokradica je krenuo prema jugu. U tom pravcu su krenuli sada i gonioci. Jahali su što su brže mogli, a onda se posle pola milje razišli na dve strane, da bi se opet dve milje dalje ponovo sastali. To je bio dobar manevar.

Kada su se ponovo sastali, ustanovili su da ni jedan od njih nije otkrio trag konjokradice.

Bilo je besmisleno da nastave poteru, tim pre što je Vajatov konj još uvek hramao. Zbog toga su odlučili da se vrate u Navaho i tamo provedu noć. Računali su da će se vranac dotle oporaviti.

Ovakav postupak nije bio nipošto lakomislen, nego naprotiv opravdan i potreban. Vajatov konj u ovom trenutku nije bio u stanju da prevale veći put. Osim toga, nije trebalo pogoršavati još više njegovu ozledu.

*
* *

Kraj starog stovarišta drvima stajao je sivoliki razbojnik Džoe Slotter i motrio ulicu. Sa svog osmatračkog mesta dobro je mogao da vidi pedeset pa čak i šezdeset jardi glavne ulice. Ipak, promaklo mu je da je maršal stigao. Bez obzira na to ostao je na svom mestu i dao ostalima, koji su se s vremena na vreme nestrpljivo pojavljivali na vratima bara, na suprotnoj strani ulice odgovarajući znak da ostanu u lokalima.

Kada se noć konačno spustila na grad, Slotter siđe sa svog osmatračkog mesta i paralelnom ulicom otrča do kovača da bi utvrdio da li je Kejston još uvek tamo.

Kovač je još uvek bio u svojoj radionici i neumorno udarao čekićem po usijanom gvožđu. Iznenada je na dvorišnim vratima ugledao čoveka sa maskom na licu.

Vatra, koju je bio raspalio, bacala je avetinjsku svetlost na razbojnika.

Stari kovač Hatavej spusti čekić na nakovanj, pa upitno i uplašeno pogleda razbojnika.

— Tražim čoveka koji je ovde bio. Imao je sivca.

— Nemam pojma gde se zadržao. Čini mi se da je još u prvi sumrak odjahao sa ostalima.

Slotter hitrim koracima priđe nakovnju.

— Šta ste to rekli?

Kovač uplašeno proguta pljuvačku. Znači, bilo je tačno da je razbojnička družina ljudi s vešalima ovde u gradu!

— Pa ja sam vam rekao, mister, da ne znam gde je. Odjahao je sa njima.

— Sa kim to, sa njima?

— Sa onom dvojicom, koja su stigla u grad.

— Kako su izgledali?

— Izvinite, mister, ali ih nisam pogledao. Znam samo da su imali odlične konje.

— Kakve konje — upita zločinac kao iz puške.

— Čini mi se da je jedan od njih jahao rasnog vranca. Više ne bih umeo da vam kažem.

Maskirani razbojnik kao senka šmugnu iz kovačke radionice i priđe svojim prijateljima.

Svi su se okupili oko šanka u baru. Naredili su krčmaru da stoji na vratima i da spreči bilo kog gosta da uđe u lokal.

— On je otišao i to s njima — obavesti Slotter.

Lipmen, koji je stajao uz sam šank, spusti s treskom čašu.

— Šta kažeš?

— Izgubio se sa njima!

— S kim?

— Sa Vajatom Erpom i Dokom Holidejem.

— To nije moguće!

— Moguće je. Kovač mi je tako kazao.

— Taj prokleti pas, ako mi samo dođe šaka!

— Nemoj da se praviš važan — upozoriše ga ostali. — Kejston bi te napunio olovom, pre nego što bi pristom mrdnuo.

Ogorčeni razbojnici stajali su uz šank i gledali ispred sebe. Znači, pacov iz Otave ih je tako izigrao.

Posle izvesnog vremena oglasio se mali Bilinger, momak poreklom iz Tombstona, koji je posebno zazirao od Vajata.

— Nešto ću vam reći, momci. On nije odjahao sa njima, nego su oni njega povelili sobom.

— Šta sad to treba da znači?

— To znači da ga je Vajat Erp prozreo a ostalo vam je naravno jasno.

— Isključeno — odbijao je Slotter. — I sami znate da ih Kejston uopšte nije poznavao, pa prema tome ni oni njega.

Bilinger je bio uporan.

— Kod Vajata Erpa i Doka Holideja ništa nije nemoguće. Da ste ikada živeli u Tombstonu znali biste to.

— Da bismo to saznali ne moramo ni svratiti u Tombston. No, ipak, ja jednostavno ne mogu da verujem da je Vajat Erp ovom prilikom odneo pobjedu. Pre mogu da pomislim da nam je Kejston pomrsio konce.

Bilinger odlučno odmahnu glavom.

— U to ja uopšte ne verujem. Bio je veoma pohlepan na novac, a osim toga, uopšte nije imao pojma na koga smo ga nahuškali.

Ponovo je nastao tajac, koji je prekinuo nestrppljivi Lipmen:

— I šta sad?

— Moramo ga slediti.

Razbojnici su ispili piće, pogledali u zidni časovnik i spremili se da pođu.

Pošto je pomoćnik velikog vođe, Valeta otpao, Džoe Sloter je preuzeo komandu nad bandom. Tek od tada znao je da postoji direktna veza između velikog vođe i bande, koju očigledno nikad niko nije uspeo da prekine. Tako je, uostalom, i dobio od velikog vođe naređenje da postavi maršalu prepreku na put. Ni po koju cenu Vajat Erp nije smeo da se vrati u Tombston!

Razbojnici su nameravali da maršalu preseku put još na samoj granici, ali im se to izjavilo, jer je Vajat krenuo drugim putem, a ne onim gde mu je klopka postavljena.

Posle toga je Sloter dobio novu vest od velikog vođe da Vajat Erp najverovatnije jaši za Amadamu. Zbog toga je banda krenula prema jugozapadu. Sloter je odlučio da ovde, na izlazu iz Navaha sačeka u zasedi maršala.

Nijednom od sivolikih to baš nije bilo prijatno, ali naređenje je naređenje. Uostalom, svi su dobro znali šta znači ne poslušati naređenje velikog vođe. Zbog toga su svi sivoliki bili poslušni kao psi.

Sloter nije bio čovek Kapučinovog kova. Ni Valetinog, uostalom. Bio je jednostavno razbojnik, koji iz straha od velikog vođe izvršava svako naređenje.

To da veliki vođa leži ranjen i grozničavo razmišlja o tome kako da oslobodi svog najboljeg čoveka La-

zara Kapučina, niko nije ni slutio. Za taj poduhvat hteo je da odabere najbolje od svih momaka, koji su pod njegovom komandom. Već je poslao nekolicinu ljudi na sever u planine da vrbuju nove članove bande.

Za sve to vreme borba protiv Vajata Erpa nije jenjavala. Naredbe velikog vođe Slotera i njegovim ljudima glasila je da treba izvršiti prepad na maršala između Navaha i Amadama.

I do današnjih dana ostala je zagonetka kako je vođa tajnog zločinačkog udruženja uspevalo da tako brzo obaveštava svoje ljude. Postojala je pretpostavka da je vođa imao mnogo više veza i saradnika, nego što je Vajat ikad i sanjao. Taj opasni zločinac umeo je vrlo vešto da podredi ljude koji su sedeli na položajima a onda da ih koristi za svoje ciljeve. Odlučujući, međutim, bio je u prvom redu užasan strah građana od razbojničke družine. Zbog toga su pokorno slušali. Taj strah do vodio je mnoge na stranputicu. Osim toga, sa razbojničkom družinom sarađivali su i pomagali je i oni, koji su se osećali na neki način poniženim i odbačenim

*

* *

Kejston je u paničnoj žurbi grabio prema jugu, likujući u sebi zbog plena koga se dočepao. Dokopao se konja koji je sigurno bio zna-

tno vredniji od onoga što su mu sivoliki ponudili.

Pošto je prevaleo dve milje, konj je počeo da otkazuje poslušnost, zbog toga što ga je jahač stalno mamuzao.

To je razbojnika razgnevalo i ošinuo je plemenitu životinju korbačem koji je poneo. Na ovaj udarac konj je reagovao na taj način što se naglo propeo, tako da je izbacio jahača iz sedla pre nego što je ovaj uspeo da se zadrži.

Teško ošamućen, pacov iz Otave ležao je kraj korenja jednog zimzelenog drveta. Kada se osvestio nad sobom je ugledao nebo osuto zvezdama. Nije uopšte znao koliko dugo je bio u nesvestici.

Uspravio se u sedeći položaj. Polako mu se vraćalo sećanje. Šta se sve odigralo? Ustao je, obazreo se oko sebe, ali od ždrepcu ni traga. Očigledno je životinja pobjegla da bi umakla mučitelju.

Kejston opsova kroz zube, a onda počeo da opipava tle da nađe revolver koji mu je u padu ispao. Kada je konačno u travi našao oružje, vratio ga je u opasač i pogledao prema severu. Tamo negde mora da se nalazi Navaho. Da li sme da se usudi da se tamo vrati? Nije imao drugog izbora, morao je baš tamo! Za sivolike će već uspeti da isprede neku priču.

Naravno, da je znao kome je ukrao konja, sigurno se ne bi vraćao u Navaho. Povratak je bio težak i dug. Muke mu je stvarala rana, koja ga je iz minuta u minut sve više mučila. Koliko su duge dve milje

kada se ide pešice! Osim toga, bilo je teško pešačiti noću čoveku, koji je još tog pre podneva pogođen metkom.

Zvezdano nebo nad savanom, predstavljalo je divan prizor, ali revolveraš za to nije imao oči. Gledao je pred sebe i napregnuto osluškivao. S vremena na vreme bi zastajkivao da se odmori, a onda žustro nastavljao put.

*
* *

Sivoliki, okupljeni u baru, odlučili su da napuste grad.

Sloter, istina, nije skovao nikakav novi plan, ali se nadao da će mu usput već nešto pasti na pamet. Ako njemu to ne uspe, moraće i ostali da lupaju glavu.

Ono što je Slotera najviše mučilo, bila je pomisao na velikog vođu. Šta da mu javi ako mu ne uspe da Vajata Erpa spreči da se vrati u Tombston?

Nešto posle jedanaest vrata krčme se naglo otvoriše. Na njima je stajao čovek čiji je dolazak krajnje iznenadio sivolike. Bio je to Sirli Kejston, pacov iz Otave.

Banditi su ga ćutke gledali.

Ubica je stajao na vratima i zakrvavljenih očiju, gledao prema šanku.

— Kejston! — povika Sloter.

Na to se čovek iz Otave odvoji od vrata i pođe prema šanku, hramajući i zanoseći se.

Mali Bilinger mu napravi mesto.

Sloter kucnu prstima i kafeđija odmah stavi pred pridošlicu piće. Ispio ga je na dušak. Njegov dolazak zbunio je prisutne. Izgledao je kao da je imao žestoku borbu.

— Znači, opet si tu, rekao je Sloter konačno.

Kejston okrete glavu i ne otvarajući usta procedi kroz zube:

— Da, evo me opet. Pravo je čudo da je tako!

— U pravu si — uzvratila Sloter dvosmisleno.

Kejston naglo odgurnu čašu. U međuvremenu je usput smislio priču.

— Ti si govorio o trojici ljudi, Sloter, zar ne?

— Da, o trojici.

— Došla su međutim, dvojica, — tvrdio je Kejston ne znajući da je to Sloter u međuvremenu saznao.

Sivoliki potvrdi:

— Znam da je tako.

— Učinio sam tačno ono što si mi ti rekao. Na žalost nije išlo kako treba, jer mi se iznenada treći tip svalio na grbaču.

— Šta to treba da znači?

— Taj treći mora da je posmatrao i video kako ovu dvojicu čekam, i kad sam krenuo za njima bacio mi se na leđa. Skinuo me je zapravo sa konja i odvukao.

Sloter nabra obrve.

— Zar ti nisi odjahao sa onom dvojicom?

— Odjahao? Da! Ali samo sa jednim i to prebačen preko sedla, one-

svešten. Kada sam došao svesti, prevalili smo najmanje tri milje. To sam ocenio, vraćajući se.

— Šta znači, vraćajući se? Zar si ti Luku... — Sloter zamalo da izgovori ime Luka Šorta, uveren da se baš radilo o njemu, da je on savladao Kejstona. — Ti si mu, dakle, doista umakao?

— Izgleda tako. U protivnom, valjda ne bih mogao biti ovde — odgovori Kejston grubo.

Sivoliki su se međusobno pogledali. Njihovo divljenje prema novom članu počelo je da raste. Ovaj momak je dakle, uspeo da umakne opasnom Teksašaninu.

Nikome naravno, u ovom trenutku nije palo na pamet da je prevejani zločinac iz Otave izmislio celu priču. Činjenica da je Kejstonov konj još uvek u gradu, u što su se bili uverili, samo je potkrepila revolveraševu priču.

— I šta sad? — upitao je Sloter.

Kejston prsnu u smeh.

— Baš me zasmekavate. Zar ja to mogu da znam? To je vaša stvar.

Lipmen je vešto izvukao vođu iz neprilike. Rekao je revolverašu:

— Ti si od nas dobio jedno naređenje, Kejston; jedan nalog. Nisi ga izvršio.

Kejston gurnu ruke u džepove i krenu prema Lipmenu. Stajao je pred njim kao gnevni bufalo isturene glave.

— Jesi li ti možda lud, momče?

Da li si se ti možda nekada upustio sa tri momka te vrste? Ja ih

doduše ne poznajem, ali mogu vam reći da nipošto nisu od pamuka.

Kejston je doista došao do takvog zaključka, zahvaljujući kratkom iskustvu koje je imao, naročito sa čovekom iz Misurija u krčmi. Naravno, to nije pominjao, ali su sivoliki, znajući o kome se radi, poverovali da ih je revolveraš dobro ocenio. I maršala, a i njegovog pratioca.

Sloter se mrzovoljno zagleda u čašu sa viskijem i kada ga je mali Bilinger munuo, mrzovoljno je okrenuo glavu.

— Imao bih jednu ideju.

— Tvojih ideja možemo unapred da se odrekne — brecnu se Lipmen.

— Pusti ga da govori, do sto đavola! — preseče Sloter.

Bilinger je trljao bradu i šrmkao.

— Ti znaš da sam ja prešao put odavde do Amadama. Pretpostavljam da bismo u onoj kolibi, dve i po milje ispred Amadama, mogli da pokušamo celu stvar još jednom.

Kejston se spremao sada da nešto predloži, što sigurno ne bi učinio da je znao o kojim protivnicima se radi.

— Ništa od toga — umešao se. — Nije potrebno da idemo tako daleko. Ona dvojica su još uvek u gradu.

— Šta? — zaori se uzvik sa mnogih usana.

Kad je to čuo, Sloter naredi jednom od svojih ljudi da stane na vrata. Lipmen je uvukao fitilj u lampu, a drugi otišao da stražari na dvorišnim vratima.

Za to vreme krčmar je, ništa ne shvatajući, posmatrao čas jednog čas drugog, jer iz razgovora razbojnika ništa nije mogao da zaključi. Naravno, znao je da se radi o sivolikima, ali šta smeraju nije mogao ni da nasluti.

Sloter je sada govorio uzbuđen:

— Kažeš da su u gradu?

— Da, gde bi inače bili?

— Otkud ti znaš da je tako?

— Zbog toga što su tu i ostali, jer me je onaj treći odvuкао.

— Kako si uopšte uspeo da mu umakneš?

— To ću vam ispričati drugom prilikom. Sada se radi o ovoj dvojici, a oni su dole u pansionu.

— U kom pansionu?

Lipmen munu krčmara, koji je dremao naslonjen na šank. Čovek se uplašeno trže.

— Postoji li ovde neki pansion?

— pitao je Lipmen.

— Da, imamo čak i dva. Jedan je na severnom kraju grada, a drugi u glavnoj ulici.

— U glavnoj ulici, gde?

— Odmah do trgovine mešovitim robom.

Sloter se ponovo obrati Kejstonu:

— Ti si siguran da su ona dvojica tamo sjahala?

— Ama da, kad ti kažem. Bio sam sa njima u dvorištu. Tamo je bila jedna žena, koja je razgovarala sa jahačem vranog ždrepcu, a onda došao dečak, koji je prihvatio konje. U dnu dvorišta stajao je po-grbljen čovek, a video sam koga

ima i u kući: dve devojke i jedan pomoćnik u kuhinji.

Krčmar je potvrdno klimao glavom.

— Da, to je Trumenov pansion.

Oštroumni Lipmen pogleda Kejstona podozrivo.

— Zar nisi malopre ispričao da si krenuo za onom dvojicom, kada ti se treći naprimećeno približio?

— Da, to sam i rekao, ali oni su sa ulice ujahali pravo u dvorište, a ja krenuo za njima. Već smo i razgovarali međusobno. No, iznenada je onaj momak, koji jaši crnog ždrepcu, odlučio da tu ostane. Nisam mogao da ga odvratim iz prostog razloga što je njegov konj hramao.

— Vranac?

— Da, vranac.

Kejston je razmišljao o tome da je bilo možda bolje da je uzeo vranca. Sa njim bi možda sada bio dvadesetak milja daleko od Navaha!

Naravno, tako je razmišljao, jer maršalovog konja nije znao, pa prema tome nije ni slutio da bi ga plémenita životinja najkasnije posle dva koraka bacila iz sedla. Ili, ako bi imao naročitu sreću, da su u početku održi u sedlu, ždrebac bi to učinio posle prvog mamuzanja.

Sivoliki su sada znali da su Vajat Erp i Dok Holidaj odseli u Trumenovom pansionu.

Brzo su odlučili da još u toku noći tamo izvrše napad. Sloter je skovao veoma brzo plan koji je bio prilično jednostavan.

Lipmen je goreo od želje da stavi neku primedbu, ali je znao da ne

može da krši zakone koji su vladali u zločinačkom udruženju. Pomoćnik vođe je taj koji određuje sve. Konačno, događalo se prilično često da se članovi družine imali bolje ideje, ali su zato slepo izvršavali naređenja, zbog čije su besmislenosti imali gubitke.

Ponoć je prevalila kada su sivoliki napustili krčmu kroz dvorišna vrata.

Samo što su stupili u dvorište kad Kejston munu Slotera:

— Zar hoćeš tog krčmara da ostaviš tek tako? Zar ti nije jasno da će on što je pre moguće otići da obavesti one ljude?

— O tome ti nemoj da brineš — preseče ga Sloter.

Na to ga Kejston grubo odbaci u stranu, probi se među sivolike i vrati ka krčmi.

Pošto su vrata bila odškrinuta, svi su mogli da vide, a i Kejston takođe, kako sivoliki, koji se zadržao u lokalu, pokazuje krčmaru jednu flašu koju navodno želi sa police. Kada se nesrećni vlasnik okrenuo, razbojnik ga udari drškom revolvera po glavi, tako da je pao onesvešćen.

Kejston je bez daha, ćutke, posmatrao kako razbojnik vešto vezuje krčmara, stavlja mu krpu u usta i uvlači ga u hodnik.

Kada se pacov iz Otave okrenuo, video je Slotera kako stoji kraj stepenica. Sa tog mesta nije mogao da vidi šta se u krčmi dešava. Pa ipak, upitao je Kejstona:

— Jesi li sad zadovoljan?

— Jesam.

Razbojnici su krenuli prema pansionu.

Maršalov život i život njegovog saputnika još jednom su dovedeni u opasnost.

*
* *

Vajat Erp je iznajmio sobu čiji je prozor gledao u dvorište, a Holidjeva se nalazila nasuprot maršalove i gledala na glavnu ulicu.

Kada su se dva prijatelja vratila u Navaho, u pansionu su od žene i njenog muža saznali šta im se iza leđa događalo u kuhinji. Rošavi konjokradica se, dakle, predstavio kao sivoliki!

Šta li ga je moglo podstaći da ih na sve načine nagovara da krenu prema Amadamu? Najverovatnije su članovi bande negde usput postavili zasedu.

Bila je puka slučajnost što te večeri niko nije krenuo u krčmu, u kojoj su se nalazili razbojnici, jer bi u protivnom već bilo poznato da su još uvek u gradu. Možda to nije bila puka slučajnost, nego su ljudi, preživljujući težak i nemiran dan, uveče ostali kod svojih kuća.

Pošto su večerala, dva prijatelja iz Dodž Sitija pošla su na počinak. Naporan, dug put koji su prevalili prilično ih je umorio, pa su brzo utovali u dubok san.

Tridesetdvogodišnja Džester Trumen je još dugo budna ležala u postelji. Njen muž je već uveliko spavao, ali veoma nemirno. Pošto je Džester konačno zaspala, brzo se trgla iz sna, uplašena čudnim šumom. Sedela je u postelji i razrogačenih očiju bez daha napregnuto osluškivala.

Od kako više nisu imali psa, spavala je veoma loše i budila se na svaki šum.

U dugim, besanim noćima naučila je da razaznaje sve šumove u kući i dvorištu. Šum, koji je sada trgao iz sna, nije ranije nikad čula.

Posle izvesnog vremena umirila je samu sebe da se prevarila i ponovo se spustila na jastuk. Onda je ponovo čula šum. Čudan šum, kao da neko pritiskuje okno. Uspravila se ponovo u postelji i probudila muža, stavljajući mu odmah ruku na usta i uzbuđeno šapćući:

— Džime, slušaj! Neko se muva oko prozora.

Trumen se uspravi u postelji.

— Ama, pusti Džester, mora da si opet nešto loše sanjala. Lezi!

Ipak, govorio je iz opreznosti, prigušenim glasom.

Šum se, međutim, ponovio, tako da ga je i muž čuo.

— Sivoliki — prošapta žena drhtavim glasom.

U hodniku su se sada čuli prigušeni koraci, ispod nogu je škripao pesak, a odmah zatim neko je pritisknuo kvaku na spavaćoj sobi. Džester Trumen je kao i svake noći i ovog puta zaključala vrata.

Izbezumljeni od straha, Džester i Džin Trumen sedeli su u postelji i piljili u vrata.

— Otvarajte — čuo se prigušen glas.

Nisu se javili.

— Puška! — došapnu žena. — Uzmi je, Džime!

Čovek nije bio u stanju da se makne sa mesta.

U hodniku su se sad čuli mnogi šumovi. Iznenada neki predmet pade sa treskom na pod, a onda zavlada duboka tišina.

— Prevrnuli su stalak sa svećom — procedi žena.

— Pst! — upozori je muž i rukom vlažnom od znoja pritisnu ženinu mišicu. Oboje su drhteći gledali u vrata.

— Otvorite! — odjeknu ponovo glas iz hodnika, ovog puta izrazito preteći.

— Otvoriću — reče Trumen. Žena pokuša da ga zadrži, ali se on ote, pride vratima i podiže zasun. U sledećem trenutku dobio je žestok udarac pesnicom u lice, koji ga je odbacio unazad u sobu. Žena je prišla zidu, skinula pušku i otkočila je. Razbojnik to, naravno, nije mogao da vidi, jer je stajala u mračnom uglu sobe.

Na smrt uplašena žena povuče obarač.

Kao udarac groma odjeknu pucaj sačmarice kroz kuću.

Napunjen olovom, dvadesetsedmogodišnji činovnik Webster iz Flagstafa, posrte unazad i pruči se u hodnik.

Čudnom igrom slučaja nekadašnji bankarski pomoćnik nije umro od ovog pogotka. Živeo je još dvadeset tri godine, iako su mu još dugo vremena posle ranjavanja iz tela vadili komad po komad olova. Nosio je posledice ove noći gotovo čvrt veka. Webster je bio sin udovice koja je živela na samom kraju Flagstafa, i zahvaljujući svojoj vrednoj majci, koja je čistila banku, dobio je mesto činovnika. Već posle devet dana službovanja uhvatio je maglu iz banke, odnevši usput sedam stotina dolara. Pridružio se jednoj varalici na kartama i za veoma kratko vreme potrošio sav pokradeni novac. Otada je tonuo sve dublje i dublje, sve dok pre nekoliko nedelja nije u velikom gradu Feniksu naleteo na jednog sivolikog, koji ga je odmah uhvatio u svoje kandže. Već u prvim danima članstva u ovom zločinačkom udruženju pokazao se kao veoma koristan čovek, tako da su mu poveravali i ozbiljnije zadatke. Pomoćnik vođe ga je uključio i u crni pohod.

Takozvani „crni pohod” bio je sproveden sredinom 1884. godine u južnim državama i predstavljao je napad na obojene ljude, u prvom redu crnce.

Sivoliki, naravno, nisu imali rasne predrasude, nego su rasnu mržnju koristili na svoj način i u svoje ciljeve. Tako je Webster svojom rukom surovo ubio dvojicu crnaca.

Kada je nekadašnji bankarski činovnik pao pogođen u hodnik, pao iz Otave preskoči njegovo telo i opali metak u spavaću sobu, cilja-

jući iz hodnika prema mestu odakle je video kako vatra seva iz cevi puške.

Teško pogođena Džester Truman pade na prozor, a onda kliznu na zemlju.

Revolveraš je, čim je ispalio metak, izleteo natrag u hodnik. Nije mu opšte palo u oči da tamo nije bilo nikog od njegovih novostečenih prijatelja.

Sivoliki su se odmah povukli u zaklone čim su ispaljena dva metka, znajući tačno da su ljudi koje su nameravali da napadnu sada upozoreni.

Kejston gurnu sledeća vrata i ugleda starca kako sedi u postelji. Poleteo je prema njemu i naslonio mu cev revólvera na grudi:

— Gde su ona dvojica momaka?

— Gore! Odmah iznad ove sobe.

Zločinac iz Otave potrčao gore uz stepenice, vičući:

— Sloter! Napred!

Kada su ga sivoliki videli kako neustrašivo grabi napred, pošli su za njim. Prvo Lipmen, zatim Sloter, Blinger pa ostali. Prešli su deset stepenika, onda je došlo odmorište, a zatim još osam stepenica.

Revolveraš se saplete na poslednju stepenicu, pade i ispusti revolver.

Odmah je skočio na noge i izvuкао nož iz pojasa, kada je pred sobom video čoveka visokog i pretećeg.

Vajat Erp!

Sloter, koji se probio ispred Lipmena, stigao je upravo do kraja stepeništa i povukao obarač.

Metak prozvižda pored maršala. Sloter je bio u svom elementu. Ona da je ugledao kraj malog prozora na kraju hodnika drugog čoveka.

— Holidej! — uzviknuo je. — Umri, pseto!

No, pre nego što je povukao obarač, kockarev metak je silovito zviždao prema njemu i odbacio ga nazad.

Smrtno pogođen, pomoćnik velikog vođe Džoe Sloter klonu. Sada su i drugi grabili uz stepenice. Sve se odigralo munjevito. Lipmen je bio odmah iza Kejstona, koji je stigao do čoveka iz Misurija. Neprimetno, iz visine bedra, maršal zamahnu pesnicom, i pogodi ostrim krošom revólveraša u bradu, tako da ovaj ispusti nož. Udarac je bio tako žestok da se Kejston sručio niz stepenice, kotrljajući se do dole glasno ječeći. Lipmen se odmah probio gore, a Bilinger za njim. Sada su u hodniku bila petorica. Vajat dočeka prvog i udarcem pesnice ga obori sa nogu, drugog je tako zaključio da je odmah za Kejstonom sleteo niz stepenice.

Pucnji su odjekivali hodnikom.

Holidej je ranio dvojicu lupeža. Ostali koji su primetili da protiv zabuktalih boraca iz Dodž Sitija neće ništa uspeti, pokušali su da, dobrovoljno trčeći niz stepenice, spasu kožu.

Prekasno!

U tome ih je sprečio maršal. Presekao im je odstupnicu.

— Ruke u vis! — grmeo je, izvukavši revolver iz futrole.

Holidej je sa strane držao razbojнике u šaku.

Kejstonov pad niz stepenice do-
neo mu je neočekivanu sreću. Re-
volveraš je na dnu stepenica nale-
teo na jednog sivolikog, koji mu je
na taj način umanjio težinu pada.
Bio je to kradljivac goveda iz Tek-
sasa, Džul Treger. Naravno, Treger
je bio gotovo prignječen, ali Kejston
na to nije obraćao pažnju.

Pacov iz Otave je nekoliko trénu-
taka stajao ošamućen, a onda se us-
pravio i posrćući kroz hodnik došao
do dvorišnih vrata i umakao.

Ubica iz Otave uspeo je da se
spase. Pored njega je još dvojici to
uspelo: Džeriju Lipmenu i Erniju
Bilingeru. Oni su kroz razbijeni
prozor spavaće sobe šmugnuli u
poprečnu uličicu.

Vajat Erp i Dok Holidej su u me-
đuvremenu raščistili situaciju. Pre-
pad nije samo odbijen, nego je oštro
i krvavo okončan na štetu razboj-
nika.

Na rajbojištu je ostala jedna
žrtva: pomoćnik vođe — Sloter.

Pohvatani razbojници su munje-
vito razoružani. Dva prijatelja su
im vezala ruke, a onda ih među-
sobno vezala Dok Holidej ih je po-
veo dole, a maršal držao odstupnicu.

Zarobljeni sivoliki nisu više po-
kušavali da se brane. Konačno, zna-
li su dobro s kim su se upustili.
Dvojica od razbojnika odneli su do-
le ubijenog vođu, pošto se Vajat
Erp prethodno uverio da li je ulica
slobodna. Posle toga je cela grupa
krenula prema šerifskoj kancela-
riji.

Kancelarija čuvara zakona iz Na-
vaha nalazila se u poprečnoj ulici,
što je sasvim odgovaralo njenoj
beznačajnosti.

Ole Larson je imao dvadeset tri
godine. Prihvatio je zvezdu u Na-
vahu iz prostog razloga što nije
imao nikakav drugi način da zaradi
četrdeset dolara mesečno. Bio je to
čovек džinovskog rasta sa srcem ze-
ca u grudima.

Kad su odjeknuli prvi pucnji, šer-
if se krišom kroz dvorišna vrata iz-
vukao i pobegao. Niko nije znao ku-
da se uputio. Što se njega tiče, on
je odlučio da se vrati u Navaho tek
kad banda ode. Isto tako, odlučio
je da izmisli neko objašnjenje za
svoj postupak i opravdao se kod
gradonačelnika i članova gradskog
saveća. Konačno, svaki šerif ima
posla i u neposrednoj okolini grada.

Vajat Erp otvori vrata kancela-
rije ramenom, uvede razbojнике, a
onda potraži ključeve ćelija.

Sva je sreća što su svi šerifi na
zapadu imali iste navike. Tako je
na primer svuda bio običaj da se
veliki kotur sa ključevima pričvrš-
ćuje na zid odmah iza stola. Možda
je taj običaj prihvaćen i zbog toga
što su ključevi često bivali potrebni
i što je ne jednom čuvar zakona do-
lazio u situaciju da se tim istim
ključevima i brani.

Vajat otključa ćelije, ugura zatvo-
renike unutra, naravno pošto ih je
brižljivo pretresao da nemaju neko
skriveno oružje.

Pošto je to obavio, maršal navuče
kapke na prozor, upali lampu i u-

tvrdi da među uhapšenima nema njegovog starog poznanika, tobožnjeg Solomona. Napustio je zajedno sa Holidejem šerifsku kancelariju.

Kao što je rečeno, Kejston, Lipmen i Bilinger su uhvatili maglu.

Revolverašu nije palo na pamet da svrati u štalu pansiona po svog sivca. Ovaj grad postao je suviše opasan za njega. Nipošto nije očekivao tako žestok otpor dvojice ljudi protiv kojih su se sivoliki borili.

Tek pošto je tri kuće dalje iz jednog malog korala ukrao neosedlanog kulaša, do svesti mu dopre ime koje je u toku borbe čuo, ime koje je Slotter uzviknuo: „Holidej!”

Znači, jedan od dvojice se zove Holidej.

Kada je zločinac hteo da se baci na leđa neosedlanog konja zastao je u sred pokreta i žestoko opsovao kroz zube.

— Holidej! Dok Holidej! Prokletstvo, onda je onaj drugi Vajat Erp!

Nije moglo biti drugačije. Naravno, Vajat Erp i Dok Holidej! Koprena mu je pala sa očiju: sivoliki već mesecima bore protiv maršala iz Dodž Sitija.

Kejston se žestoko lupi dlanom po čelu i jeknu glasno, jer ga je pri tom zbolela brada. U glavi mu je još uvek bubnjalo od udaraca koji mu je maršal zadao.

Vajat Erp! Baš sam idiot! U šta li sam se samo upustio? Ali čekajte samo psi jedni, platićete mi punom merom! Međutim, gnev protiv sivolikih, koji je sada kiptao u nje-

mu, bio je manji od mržnje prema maršalu.

— Osveta! — govorio je, jašući na golom konju. — Osveta!

*
* *

Lipmen i Bilinger su otrčali do konjušnice, izvukli konje iz bokseva i vinuli se u sedla, a onda krenuli iz grada.

Pošto su se brže dočepali konja nego revolveraš iz Otave, uspeali su dalje da odmaknu bez ikakvog dogovora. Ne znajući jedni za druge, i Kejston i Lipmen i Bilinger grabili su prema Amadamu.

Lipmen i Bilinger su prevalili tri milje, kada se Bilinger okrete u sedlu i svojim ostrim lisičjim očima u daljini otkri oblačak prašine.

— Prokletstvo! Evo već prvoga! — uzviknuo je.

— S konja! — uzviknu Lipmen, istog časa kliznuvši iz sedla. Zavukao se u prvi žbun i poveo konja sobom. Bio je u zaklonu, Bilinger je sledio njegov primer.

Lipmen, čiji su nervi još uvek bili ustreptali od uzbuđenja, proceđi:

— Hajde lezi. Imaš li tu pušku?

— Da naravno.

Jahač je stizao. Udarci kopita odjekivali su sve jače.

Iznenada jahač, koji je nailazio, skrenu sa puta, i načini luk, tako da je obišao žbunje iza koga su se dva sivolika prikrila. Pošto je sma-

njo tempo, Lipmen i Bilinger su sada mogli da ga vide.

— Hej, pa to je Kejston! — prosihka Bilinger i poskoči.

— Kejston!

Jahač zaustavi konja.

— Kejstone, mi smo ovde. Hodi!

Pacov iz Otave postao je veoma oprezan i nije se odmah odazvao. Uostalom, nije više imao oružja, pa nije smeo ništa da rizikuje. Lipmen je ustao i vinuo se u sedlo.

— To smo mi! Hajde, nastavićemo zajedno.

Pošto ih je ubica poznao, prišao im je i upitao:

— Gde su ostali?

Bilinger odmahnu glavom i sleže ramenima. Lipmen procedi kroz zube žestoku psovku.

— Oni psi su ih uhvatili.

Kejston, koji im se pridružio, izvuče Bilingeru kolt iz futrole. Lipmen je munjevito reagovao i potegao oružje, ali je Kejston već otkočio svoj kolt.

— Nemaš nikakvih šansi Lipmen. Vi ste obojica izgubljeni. Đubrad jedna!

— Šta hoćeš? Šta smo ti učinili?

— Vi ste me prevarili.

— Sklanjaj taj kolt, čoveče! Mora da si lud! Kako smo te prevarili?

Kejstonov glas je sada postao preteći, tih:

— Vi mi niste rekli ko su ptičice koje je trebalo uhvatiti. Lepe su to ptičice: Vajat Erp i Dok Holidej! Opasnije društvo mi niste mogli naći!

— Pusti, nemoj da besniš — re-

če mu Bilinger, bojažljivo se osvrćući. — Ta dvojica mogu da naiđu svakog trenutka. Znamo kakve vrste konja imaju.

Trojica lupeža su neko vreme ćutala, a onda upita ubica iz Otave:

— Kuda ste se uputili?

— U Amadamu, uzvratil Lipmen.

— Šta ima tamo?

— Posla.

Kejston ljutito otpljunu.

— Neka ga nosi đavo, dosta mi je tog vašeg posla. Baš bih voleo da znam šta opet mutite.

— Hajde da krenemo, pa ćemo ti usput sve ispričati!

*
* *

Kada su se prve srebrnaste pruge pojavile na istoku kao nagoveštaj novog dana, maršal je ustao iz postelje. Prišao je prozoru i pogledao u dvorište.

Njegovo iznenađenje bilo je ogromno kada je na vratima štale ugledao kockarevog konja.

Vajat odmah istrča iz sobe i pokuca na Holidejeva vrata. Kada ga je kockar pozvao unutra, maršal ga je video potpuno odevenog pred ogledalom.

— Već na nogama? — upita Holidej, vraćajući češalj u džep.

— Da, imamo posetu.

— Već, opet?

Holidej pričvrsti opasač i izvuče revolvere iz futrola.

Bešumno je rotirao doboše sa me-

cima. Pošto je vratio oružje u futrole, rekao je spremno:

— Što se mene tiče, možemo da krenemo.

— Zato vam nisu potrebni kol-tovi, Dok. To je doista prijatna po-seta.

Holidej, koji je već izašao u hod-nik, zastade, okrete se i pogleda iz-nenađeno preko ramena svog pri-jatelja.

— Prijatna poseta? Zar tako neš-to za nas uopšte i postoji?

— Hajdete sa mnom.

Čovek iz Misurija krenu niz ste-penice, a onda otvori vrata koja vo-de u dvorište i propusti svog pri-jatelja.

Džordžijanac je zastao na pragu. Na licu mu se nije moglo pročitati šta oseća. Lagano je krenuo preko dvorišta i stao pred konja. Još uvek nije ničim pokazivao veliku radost zbog povratka omiljene životinje. Izvukao je zlatnu tabakeru iz džepa, uzeo cigaretu i pripalio je. Ne pog-ledavši u konja, preko cigarete je promrmľjao sebi u bradu:

— Dakle, stari mangupe vratio si se? Zar ti ta ideja nije mogla još juče uveče pasti na pamet?

Vajat Erp je prišao životinji i než-no je milovao po vratu.

— Ako ovo nije prijatna poseta, onda ja ne znam šta je.

Ostavio je Doka da stoji i uputio se u štalu.

Tek kada je ostao sam, Holidej obuhvati obema rukama vrat živo-tinje i nasloni glavu na njeno telo.

Na dvorišnim vratima se pojavi vlasnik pansiona.

— Kako je vaša žena? — upita Holidej.

— Mislim da nije baš naročito dobro, doktore. No, nikada u životu nećemo zaboraviti ono što ste učinili za nas. Hvala vam što ste izva-dili mojoj ženi metak iz tela.

Kockar mu priđe i ponudi ga ci-garetom.

— Uzmite jednu. To umiruje. Ka-da dan bude svanuo najverovatnije će se i vaš lekar vratiti u grad.

— Nadam se. On je u toku noći otišao na jedan ranč. Ujutru ga oče-kujemo.

— On će se sigurno brinuti o va-šoj ženi — umirivao ga je kockar. — Nadam se da će se vaša hrabra žena brzo oporaviti.

Džester Trumen se borila sa smrću. Proteklo je dosta meseci, pre nego što je uspela da se oporavi od posledica ove rane.

Kada je sunce obasjalo horizont na istoku crvenom svetlošću, dva prijatelja su već bila u sedlu i ja-hala u pravcu severozapada. Grabili su u punom trku drumom poštanske kočije prema Amadamu.

*

* *

Amadama je bila udaljena od Na-vaha nepunih osamnaest milja. U ono vreme drum je vodio severnom obalom reke Kuerka, jedne od pri-

toka ogromne reke Kolorado, koja teče od jagozapada prema severoistoku, duboko u susednu državu Novi Meksiko.

Amadama!

U ono vreme bio je to veći grad nego što je danas. S kraja prošlog veka bio je to centar plave visoravni, veoma posećen mali trgovački centar, sastajalište kaubojia iz okoline od stotinu milja i preko jednog stoleća čuven zbog rodea.

Glavna ulica krivudala je kroz grad oblikujući polukrug. Gotovo u sredini te glavne ulice nalazio se centar nekadašnjeg grada: gradska većnica, šerifska kancelarija i druge službene prostorije.

Čak su se tu nalazile i obe crkve — prezbiterijanska i katolička.

Dva prijatelja iz Dodž Sitija su krenula iz Navaha još u četiri sata, i stigli u Amadamu u vreme kada su ljudi tek polazili na posao. Na maršalovu veliku radost, njegov konj se oporavio od povrede trnom. Uostalom, da nije bilo tako, ne bi mogli da za tako malo vremena bez muke prevale osamnaest milja.

Kad su došli do gradske većnice, maršal naglo zaustavi konja. Dva jahača su bila obavijena oblakom prašine. Kada se slegla prašina, pošli su hodom prema sveže obojenoj kući ispred čijeg trema je bila pričvršćena tabla sa natpisom „šerif“.

Tačno ispred te table ležao je nekoliko ugljenisanih komada drveta.

Vajat skoči sa konja, pritrča ugljenisanom drvetu i pogleda ga. Ona da se pope na trem, gurnu vrata

šerifske kancelarije, i ostade kao pri kovan na pragu.

U sred kancelarije ležao je čovek, lica zarivenog u pod. Iz leđa mu je virila drška noža.

Maršal proguta pljuvačku i okrete se. Lice mu je bilo kao od kamena isklesano.

Dok Holidej povede konja za uzdu, prebaci uzde preko prečke, a onda lagano pođe uz stepenice. Pogledao je preko ramena svog prijatelja i video mrtvaca.

— Šerif?

Vajat samo klimnu glavom, nesposoban da odvoji zube, koje je grčevito stegao. Holidej se provuče unutra i kleče pored ubijenog. Usitajući, rekao je tiho:

— Mora da je već nekoliko sati mrtav.

Vajat je netremice posmatrao ugljenisane balvane ispred trema. Nije se moglo više utvrditi šta je od tih balvana nekada bilo sačinjeno. No, maršal je to tačno znao: spaljena vešala!

Sivi šljam je ponovo napao i odneo jednu žrtvu. Banda sivolikih bila je isto što i kuga. Gde god bi prošla, ostavljala bi mrtvace.

Holidej, koji je ostao u šerifskoj kancelariji, otkrio je na pisaćem stolu veliki komad hartije, na kome je štampanim slovima bilo ispisano:

„Odavde jašimo u Tombston”.
Ispod toga je bio ucrtan znak sivolikih — trougao — i ime Sirli Kejston — Solomon.

Holidej uze cedulju i dade je maršalu.

— Moramo da jašimo.

Vajat pogleda oko sebe i još jednom spusti pogled na ubijenog čuvara zakona, a onda stupi na ulicu. Tek sada mu je palo u oči da nema žive duše.

Zapaljena vešala su u toku noći toliko uplašila stanovnike glavne ulice, da niko nije smeo da se promoli iz kuće.

Iznenada odjeknu pucanj puške i metak se zari kraj maršala u dovratak.

Vajat se vrati u šerifsku kancelariju, podiže telo ubijenog čuvara zakona u naručje i iznese ga na trem.

Kad je na suprotnoj strani ulice iza zavese primetio da se neko kreće, mahnuo je rukom i počeo da doziva:

— Hej, ljudi, hodite ovamo! Vaš šerif je mrtav!

Uskoro je prišao sedokosi čovek, držeći pušku. Prilazio je oprezno i podozrivo.

— Hej, grom i pakao, pa to je Vajat Erp! — počeo je da viče.

— Džek, Feri, Džoe, hajde! Vajat Erp i Dok Holidej su u gradu!

Izveštaj, koji su ljudi iz Amadame dali maršalu, nije ga iznenadio. Zločinci su usred noći postavili vešala, prelili ih petrolejom i zapalili. Niko nije znao odakle im vešala niti petrolej, niti bilo ko slutiti zbog čega su ubili baš šerifa!

Holidej je sedeo na konju i kada je maršal slučajno bacio pogled prema njemu, ovaj mu dade znak. Va-

jat se izdvoji iz grupe i priđe prijatelju.

— Moramo dalje. Put u Tombston je prilično dug!

Vajat je stajao kraj Holidejevog konja. Kockar mu pruži cedulju razbojnika.

Maršal je pročitao, zgužvao, stavio u džep, a onda se vinuo u sedlo.

— Da, krenućemo!

Put od Amadama do Tombstona iznosio je preko dve stotine milja. Jahali su prema jugu, preko Hanta, Vernona, Meknarija, Vajt Rivera dole do reke Aš. Odatle su nastavili dalje preko For Tomasa i Saforda pravo do Vilkuka. Tu su se već nalazili u pokrajini Kočiz.

Nekih dvadeset pet milja južno od Vilkuka nalazio se Pirs, od koga je trebalo prevaliti tačno devetnaest milja do Tombstona. Bilo je oblačno veče, kada su stigli u grad.

Usput je maršal poslao telegrame Luku Šortu i gradonačelniku Klemu i obavestio ih o Kejstonovoj pretnji.

Nikad do tada dva prijatelja iz Dodž Sitijsa nisu prevalila tako dug put za kratko vreme.

Prema tome, bili su sigurni da razbojnici nisu mogli pre njih stići u grad.

Kada su sa severoistoka ujahali u grad, u Tombstonu je vladala grobna tišina. Skrenuli su iz ulice Saford u Petu ulicu i jahali do sledećeg ugla, odakle su preko ulice Frimont skrenuli u glavnu.

Već su ugledali svetlosti glavne ulice. Kroz mnogobrojne prozore

„Kristal palasa“, padala je žučkasto crvena svetlost, kao, uostalom, i iz „Oriental“ saluna. Žagor iz lokala dopirao je na ulicu.

Iznenada odjeknu zaglušujući pucaj. Jedno prozorsko okno „Oriental“ saluna se rasprska u hiljade komada, kroz njega je proletelo ljudsko telo i tresnulo na trem. Tu je čovek ostao da leži onesvešćen.

U sledećem trenutku za njim je izleteo i drugi čovek, a onda su istrčala iza ugla još tri čoveka.

Odmah zatim zagremeo je dubok glas:

— Da li još neko ima neku želju?

Tišina.

Dok Holidej se podbočio o vrh sedla i rekao:

— Sve je u redu u Tombstonu. Ujka Luk upravo sređuje stvari u „Oriental“ salunu.

Da, to je doista bio glas džinovskog Teksašanina.

Uskoro se i sam pojavio na osvetljenom ulazu, okrenuo i doviknuo:

— Ako još nešto treba raščišćavati, krčmaru, samo me pozovite. Laku noć.

Pošao je do raskrsnice i pogledao niz ulicu Alen, a onda se uputio prema svojoj kancelariji.

Gotovo je stigao do ugla kada je iznenada zastao i okrenuo se. Primetio je dvojicu jahača koji su upravo zaustavili konje. Vajat potera svog vranca. Luk Šort je bio pomalo zaslepljen jakom svetlošću iz krčmi, pa je postavio šaku kraj oka. Onda je odjednom bacio šešir u

vis, uhvatio ga i potrčao prema dvojici prijatelja. Stao je između njihova dva konja i pružio jednom desnu, a drugom levu ruku.

— Dobro došli u Tombston. Da sam nešto lekar, ja bih vam ovako saopštio: jedno tiho i idilično mesto, koje vam mogu preporučiti za oporavak! Rekavši to, prsnuo je u grohotan smeh, potapšao konje i nastavio: Očekivao sam vas tek za tri četiri dana. Zar je železnica postavila novu liniju do Tombstona, kad ste tako brzo stigli?

Vajat pokaza glavom na „Oriental“ salun.

— Šta se tamo zbilo?

— Ništa značajno. Nekoliko kauboja je svrbela koža. Porazbijali su nekoliko flaša, prevrnuli nekoliko građana zajedno sa stolicama, a onda počeli glasno da jadikuju za batinama. Bio bih nečovek da sam se o taj vapaj oglušio.

Na uglu su ljudi izbačeni iz lokala počeli da ječe, ustaju i hvataju maglu.

Teksašanin se glasno nasmeja na njihov račun.

— Laku noć, momci! Treba se uvek pobrinuti da se iz ovako lepog grada ponese i po koja uspomena.

Uskoro su sedeli u šerifskoj kancelariji i Luk ih je obavestio o onome što se u međuvremenu odigralo. Bile su to doista beznačajne stvari. Teksašanin je primio telegram koji na njega nije ostavio naročiti utisak.

— Širli Kejston? Samo nek taj momak dođe. Odavno priželjkujem

da tog lupeža malo propustim kroz šake.

Kada su obavili službeni razgovor, uputili su se u restoran „Kristal palasa” i večerali, a onda je Teksašanin otpratio prijatelje do Holidejeve kuće.

Dva prijatelja su uvela konje u štalu i ušla u mračnu, tihu kuću.

Kada su otvorili vrata, zadah memle ih je zapahnuo. Holidej je sa svežnjem ključeva projurio kroz celu kuću, otvorio sva vrata i prozore, a onda, vrativši se sa gornjeg sprata, rekao prijatelju:

— Ovde kod mene baš nije mnogo prijatno. No, ako ostanemo ovde tri dana sve će biti drugačije. Treba da nađem neku ženu da ovo dovede u red. Potražiću je još koliko sutra.

Stajali su neodlučno u hodniku, a onda maršal gurnu Doka u stranu i pokaza na prozor iznad vrata zaštićen rešetkama. Tu su primetili siluetu jednog čoveka.

— Aha — prošapta kockar. — Samo što smo stigli, a već imamo posetu.

Skinuo je čizme i bos krenuo duž desnog zida hodnika, dok je Vajat sa uperenim revolverom stajao zaklonjen u kuhinjskim vratima.

Holidej skide oba zasuna, naglo gurnu vrata, a onda se i sam povuče u zaklon. Vajat je otkočio oružje.

Pred vratima je stajala žena. Bila je to Neli Kešmen, vlasnica „Ruske unie”.

— Vi! — uzviknu maršal i vrati

oružje u opasač. Hitao je prema ulazu. Dok Holidej je otišao po svoje čizme. Doviknuo je preko ramena:

— Uđite u ovu gostoljubivu kuću! Istina, ovde nije baš naročito prijatno. Moram da potražim prvo lampu. Upravo sam rekao Vajatu da će za tri dana sve biti u redu.

Kada je lampa osvetlila hodnik, mlada žena stupi u njega. Bila je visoka, vitka, tamne kose i pravilnog, lepog ali bledeg lica. Posmatrala je dvojicu prijatelja svojim krupnim, smeđim očima. Pošto se pozdravila sa obojicom, prikovala je pogled za čoveka iz Misurija. Već odavno je volela tog čoveka ljubavljju koja nije bila uzvraćena.

— Došla sam samo da vas upitam da ne biste možda bar noćas odseli kod nas. Vaše dve sobe su u redu. Sve sam pripremila od kako mi je mister Šort saopštio da vas svakog trenutka očekuje.

Dok i Vajat se pogledaše, a onda Holidej klimnu glavom:

— Ja sam saglasan. Ovde u ovoj kolibi je trenutno prilično neudobno. Posle tako dugog jahanja malo komfora nam doista ne bi naškodilo.

Neli Kešmen je bila srećna što je uspela da ih nagovori i što će čovek, koga je volela, biti pod njenim krovom.

•
•

Život u Tombstonu tekao je svojim uobičajenim tokovima. Ljudi su

bili srećni što se maršal vratio. Iako su znali da, u stvari, pripada Dodž Sitiju u dalekom Kanzasu, odavno su ga ubrajali u građane svog grada, jer se toliko puta borio za njih. Na neki način bio je i maršal u Tombstonu, iako to nigde zvanično, pečatom nije potvrđeno. Da su ga čak pitali da li bi hteo da bude maršal u Tombstonu, najverovatnije ne bi znao ni šta da odgovori: da ili ne.

Od kako se Džudi Holidej, sestra Doka Holideja, vratila kući, pošto su svi njeni naponi da svog brata vrati u okrilje porodice ostali bez uspeha i lepa kockarka Laura Higin postala je još usamljenija. Odlučila je da i ona otputuje, jer je njeno čekanje na kockara bilo isto toliko uzaludno, kao i čekanje vlasnice-hotela Neli Kešmen na maršala Erpa.

Verovatno je postojala neka razlika, jer je Dok Holidej gajio simpatije prema privlačnoj ženi zelenih očiju. Verovatno bi u daljem toku svog života promenio mišljenje, da nije bilo smrtonosne bolesti koja ga je sprečavala da se veže za tu lepu, mladu ženu. Laura Higin nije to mogla da shvati, međutim, njena ljubav za elegantnog doktora Holideja bila je postojana.

Ova godina nipošto se ne bi mogla nazvati mirnom godinom u istoriji Tombstona. U njoj je obešeno nekoliko ubica, bilo je i žestokih dvoboja u gradu i okolini i u ozloglašenom rudarskom naselju.

Sirli Kejston se ni idućeg dana nije pojavio u Tombstonu. Stigao je

u podne narednog dana. Međutim, nije došao sam. Iza pacova iz Otave jahali su Džeri Lipmen i mali Erni Bilinger. Za njima išla su još četiri člana bande sivolikih.

Lipmen je bio Sloterov zamenik, pa je sada morao da vodi družinu. Međutim, pravi vođa bio je Sirli Kejston, ubica iz Huka.

Povređeno uho bilo mu je tamno-crveno. Međutim, rošavo lice izgledalo je bledo i tvrdo kao i uvek. Žmirkavim očima posmatrao je ulicu Alen. Grudi su mu bile ispunjene mržnjom prema čoveku koji ga je u Navahu jednim jedinim udarcem pesnice bacio niz stepenice sa gornjeg sprata u hodnik pansiona.

Zaslepljen mržnjom jahao je sa članovima bande sivolikih. Pridružio se njima, pa čak i vodio ovu grupu.

Lipmenovo lice bilo je bezizrazno, a u očima malog Džefrija Bilingera ogledalo se nešto nalik ponosu. Končno, prvi put jaši sa sivolikima, koji su sejali strah i trepet po celoj zemlji, u zavičajni grad Tombston.

Ostala četvorica, koja su ih sledila, bili su članovi bande beznačajni i usput sakupljeni. Među njima se razlikovao dežmekasti Koster koji je bio prilično opasan. Ipak, ni ostale nije trebalo potcenjivati.

Sedam sivolikih jahalo je glavnom ulicom Tombstona da bi zapodenuo sa Vajatom Erpom borbu na život i smrt.

Kad su stigli pred „Kristal palas” Kejston zaustavi konja. Njegov pri-

mer su istog trenutka sledili i ostali.

Pacov iz Otave se obrati Bilingeru.

— Hej, Erni, gde je taj pas?

Bilinger pokaza rukom napred.

— Verovatno u šerifskoj kancelariji.

Kejston prkosno zabaci glavu i dade svojim ljudima znak da sjašu s konja.

Munjevito su se raspodelili po tremovima i udubljenjima vrata, a Kejston, Lipmen i Bilinger ostali su na ulici.

— Erp!

Koliko puta je do sada odjeknuo ovaj poziv ulicom. Koliko se puta pojavio po neki lupež da izazove maršala na dvoboj.

Vajat Erp je upravo bio u dvorištu, šerifske kancelarije i rasedlavao svog ždrepcu. Vratio se sa Kliring ranča, gde je protekle noći izbio požar.

Luk Šort je bio dole kod pilane, pola milje od grada, na Silver Kriku.

Gde se Dok Holidej u tom trenutku nalazio, maršal nije znao.

Maršal je naravno čuo poziv. Skinuo je sedlo s leđa konja, stavio ga na drvenu gredu, a onda uveo ždrepcu u štalu.

Pošto je to obavio, gurnuo je malo napred svoja dva revolvera, ispitao da li dobro leže u futrolama, pa pošao prema dvorišnim vratima.

Čim je otvorio ugledao je Kejstona, Lipmena i Bilingera.

Vajat Erp pođe prema sredini uli-

ce i tu ostade da stoji. Za trenutak u glavnoj ulici Tombstona vladala je grobna tišina.

Podnevna jara lebdela je između kuća, a u daljini, gde se prava ulica gubila u žutoj savani, svetlucau je pesak.

Sirli Kejston je stajao raskoračen. Desnu ruku je savio u laktu i držao šaku iznad drške revolvera. Lice mu je delovalo nekako zelenkasto, a oči još manje nego inače.

— Ovde smo, Erp! uzviknuo je.

— Vidim to, Kejstone. Dobro je što si došao. Očekivao sam te.

Zbunjen, zločinac okrete glavu u stranu i pogleda Lipmena.

— Jesi li čuo Džeri šta je rekao? Već nas je očekivao.

Lipmen je ćutao, a mali Bilinger progutao pljuvačku.

Četiri sivolika prikrivena na tremovima, stajala su nepomično, verujući da ih maršal nije primetio.

— Ja sam te čekao, Kejstone, zbog toga što si ti ubica. Gore u Huku si ustrelio krčmara Tima Flegera i njegovog prijatelja, trgovca alatkama Kolmena. U Navahu si zatim revolverskim metkom teško ranio jednu ženu. Hapsim te zbog višestrukog ubistva, zatim zbog napada i provale i pripadništva zločinačkoj družini.

Na revolveraševom licu sada se videla užasna promena. Bilo je izobličeno, iskeženo.

Onda se sve odigralo munjevito. Kejston spusti desnu ruku na dole, na dršku revolvera, pa ne vadeti oružje iz futrole naglo gurnu cev ciljajući na maršala. Istovremeno je

otkočio oružje i samo deseti deo sekunde kasnije povukao obarač.

Međutim, samo za otkucaj srca ranije, sa levog maršalovog bedra zagrme teški bantlajn specijal, pogodi desni razbojnikov lakat i smrska ga.

Od žestokog pogotka ubica se nekoliko puta okrenuo oko sopstvene ose, a onda je ostao da stoji kao paralizovan, pritiskujući levom rukom smrskani zglob i urlajući kao divlja zver.

Bilinger je izvukao revolver. I Lipman takođe. Jedan od prikrivenih zločinaca držao je isto tako kolt u ruci.

— Nemojte svi baš u jednom pravcu da ciljate, džentlmeni! — odjeknuo je metalni glas sa ugla Četvrte ulice.

Lipmen i Meringer, kako se zvao prikriveni zločinac, se naglo okretoše, dok se mali Bilinger nije usudio da odvoji pogled od maršala.

Preko, na uglu, ispred Endijeveg saluna stajao je Džordžijanac, visok crn i preteći kao i uvek, sa niklovanim oružjem u rukama.

Lipmen skrete cev svog kolta u tom pravcu i počeo da puca. Kockar mu je prepustio prvenstvo. Tek kada je Lipmenov metak otkinuo komad Holidejevog desnog rukava, dva na zapadu čuvena revolvera počeo da bljuju vatru.

Meringer, koji je takođe pucao na Holideja, pade, sručivši se sa trema a Lipmen klonu na kolena. Tada su se umešali i ostali prikriveni zlo-

činci: Tauzend, koji je već uperio oružje, zastade kao okamenjen, nesposoban da bilo šta učini, niti da skloni pogled sa Holideja. Kostera je metak ispaljen iz bantlajn specijala pogodio u desno bedro i odbacio unazad.

Oštar i ljut barutni dim širio se glavnom ulicom Tombstona.

Erni Bilinger je klečao na zemlji i Lipmen takođe. Samo je Sirli Kejston još uvek stajao na sred ulice, lako povijen od bola i izbezumljen od gneva. Dvojica članova bande sivolikih, sakriveni u niši vrata, izašli su na trem i podigli ruke u vis.

Žestok napad pripadnika zločinačke bande bio je odbijen, a da niko od njih nije ozbiljnije ranjen.

Odvedeni su u zatvor, gde je trebalo da sačekaju suđenje.

Upravo kada je Vajat Erp vodio sedam zločinaca u kancelariju, Luk Šort je grabio ulicom, mamuzajući konja.

— Pakao! U meni izgleda čuči talenat da se pojavim uvek onda kada je već sva supa pokusana!

Dok Holidej, koji je stajao ispred trema šerifske kancelarije, izvadi sat iz džepa i zaključa:

— Tako nešto ne bi trebalo da kažete, Luk. Prvo i prvo, uopšte nije bila u pitanju supa, nego glavno jelo. A drugo, vi ste u Koloradu umesto nas uzeli na sebe ceo obrok od supe preko predjela, pa do kolača.

U ulici Alen vladala je grobna tišina. Lica bledih od straha stajali su

građani iza zavesa, ne usuđujući se da izađu.

Jedino je niz ulicu Frimont trčao stari, sedokosi čovek. Zastao je na uglu ispred „Kristal palasa” i obazreo se na sve strane. Kada je otkrio Doka Holideja i Luka Šorta doviknuo je:

— Gde je maršal?

— Upravo smešta zatvorenike u ćelije, gradonačelniče. Sve je u redu! — odgovorio mu je Teksašanin.

Džon Klem obrisa velikom belom maramicom graške znoja sa čela, okrete se i oborene glave lagano vrati nazad u ulicu Frimont.

— KRAJ —

SVAKE SUBOTE

VAJAT ERP

AVANTURE LEGENDARNOG SERIFA DIVLJEG
ZAPADA

SREBRNA ZVEZDA

svake druge srede u svim kioscima

**SVAKOG DRUGOG
ČETVRTKA**

**NAJLEPŠE
LJUBAVNE PRIČE**

SVETSKI HIT
SVETSKI HIT

ZLATNI

KUPIDON

SREBRNA ZVEZDA

svake druge srede u svim kioscima

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

SVAKE SUBOTE
NOVA SVESKA!
64 STRANE - 2 DINARA!

Izdaje i štampa NIP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Izbor i kreacija: D. MILOSAVLJEVIĆ. Pretplata za 3 meseca 26 dinara, za 6 meseci 52 dinara, za jednu godinu 104 dinara. Za inostranstvo cene su dvostruke. Uplaćivati na žiro-račun 657-1-255 sa naznakom za „Vajat Erpa“.

11. decembar 1971.